

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΗΡΩΣ

[Συνέχεια· ίδια σελ. 57]

Η στηγμὴ αὐτῆς, πατεῖσα μου, ἦτο φρικώδης στηγμὴ! Εἶδα τὸν Παῦλον που χρησάταις, τὸν μικρὸν Χαρίλαον καὶ ἐννήσοα τὸ δικαῖο. Τὸ πατόδιον ἔμειδίσα.

Ἡ λέμβος ἐδύνθησε τὴν περώραν τῆς ἡμέρας... καὶ ἐνεσηκώθη πάλιν! Εἴχομεν αὐτὴν!

“Ἄλλον” οὐτόπιον
καὶ ὅλλα κύματα,
ἀλλ’ ἡσαν μικρότερα
ἀπὸ τὸ πρώτον καὶ
μᾶς ἀκουγοῦσται μόνον
χωρὶς κανένα κίνδυνον.

«Περιφέρμα! εἰ-
ρύνασσεν ὁ Αχιλλεὺς ἀλλὰ Παῦλος,
Φίλιππε, τί ἔχετε;
Εἰσθε κατακίτρινοι.

— ‘Ἐπεράσμαν
δίπλα ἀπὸ τὸν Χά-
ρον, εἶπεν ὁ Παῦ-
λος· ἀλλ’ ἐσώθημεν,
ζῶσα τῷ Θεῷ!»

Ἐγὼ δὲν εἶχα
περηφῆ, για σύχαρι-
τήσω τὸν Θεόν, καὶ
ἐννήσοα διτὶ ὁ Παῦ-
λος ἦτο καλλιτε-
ρός μου.

«Τώρα τριβάτε
γρήγορά για φθίσω-
μεν εἰς τὴν Ἕγράν,»
εἶπε καθίκων εἰς τὰ
γόνατά του τὸν δυ-
στυχόν Χαρίλαον ὃ
ὅποιος ἤρχισε νὰ
κλαίῃ.

Ο Αχιλλεὺς
πτονῆσε, ἀπὸ τὴν
ιδέαν τοῦ κιγδύνου,
ὑπῆκουσεν· ὁ κύρ
Πανάγος ἔκαμε τὸν στευρὸν του καὶ ἡ σύζυγος τοῦ
μόνη δὲν μπορεῖ νὰ φέρῃ τὸ ἀποτέλεσμά τοῦ ὅποιον
τα ἔχεισθι τόσον πολὺ. Ωστὲ δὲν ἔξεστό μισε οὐδὲ
λέξιν μέχρι τοῦ τέλους τοῦ ταξειδίου μας.

“Ολη ἡ οἰκογένεια ἦτο εἰς τὸν αἰγιαλὸν διταν ἀπε-
διάσθημεν. ”Αμα εἶδα τὴν χαράν τῶν συγγενῶν μου
καὶ τὰ δάκρυα τὰ δυοῖα ὡιδῷρη ἥσαν ὑγρὰ εἰς τὰς
παρεῖστες τῆς θείας μου καὶ τῆς ἔξαδέλφης μου,
ἐννήσοα πθεον εἶχε δάκιον ὁ Παῦλος διταν ἐπέμενε
νὰ ἐπιστρέψωμεν τὸ γρηγορώτερον. ”Ο Αιδρέας Πα-

νάγος ἦτο καὶ αὐτὸς ἔκει, ἀλλ’ εἰς παράμερον μέ-
ρος, καὶ ἐπληγόσας τοὺς γονεῖς τοῦ μόνον διταν ἡμεῖς
συνηγόρημεν μὲ τοὺς ἰδικοὺς μας. ”Ἀν τοῦ ἔκαμε
τοῦτο διτὰ νά μας ἀποφύγῃ, δὲν ἐπέτυχεν ὁ σκοπός
του, διότι ἡ μήτηρ του, λάθοσα αἰτὸν ἀπὸ τῆς
χειρός, τὸν ἔφερεν
ἐνώπιον μας.

«Σχες συστατιν
τὸν ιδίον μου, κύριε
Καλλιάρχη, εἶπεν
ἀποτελομένη πρὸς
τὸν θείον μου· εἶδε
καλὸ ταῖσι καὶ ἐπι-
μελῆς σὰν τὰ πα-
διά σας. »

Ο θεῖος μου ἐ-
δέχθη μὲ καλὴν διά-
θεσιν τῆς σύστασιν
τοῦ μικροῦ Αιδρέα
καὶ τὸν ἡρώησαν
εὐνέκτως· τί ἐσκό-
πεις νὰ σπουδάσῃ.
Η χυρὰ Πανάγου
ἀπήντησεν ἀντὶ αὐ-
τοῦ, καὶ ἔδωσεν δ
λιξ τὰς ζητουμένας
πληροφορίας, καὶ
περισσοτέρας κόπορη.

“Ἄχ! κύριε, εί-
πεν εἰς τὸ τέλος, ἀν
εἶχατε τὴν καλοσύ-
ηγήν νὰ συστήσετε τὸ
παιδί μου διταν θὰ
δῶσῃ ἔξετάσεις, ἔχω
τὴν πεποθήσατο θά
ἔπιτύχη.

Θά τον συ-
στήσω βεβαίως, εί-
πεν ὁ θεῖος μου,
ἀλλ’ η σύστασις μού
περιμένετε· ἀν δὲν οὐδὲ σας γίνη δεκτός, θά το χρεω-
στῇ εἰς τὸν ἔπιτόν του, καὶ ὅχι εἰς τὰς καλλίς συ-
στάσεις μου.

Η χυρὰ Πανάγος εὐχαρίστησε πολὺ τὸν θεῖον
μου καὶ τὸν διεβεβαίωσεν διτὶ θά τον εὐγνωμονή·
ἐπὶ τέλους δέ, ἐπειδὴ δὲ σύζυγός τῆς τη ἐπανίλαβε
πολλάκις διτὶ μας ἐκράτει παρὰ πολὺ μὲ τὰς ομιλίας
της, μᾶς ἀπεγκαρέτησε.

"Εκτοτε εἰδόμεν πολλάκις τὸν αὐτὸν Πλανάγον δέπτιος μᾶς ἡρευσεν διὰ τὴν ἀγαθότητά του.

Ἐκάρχειν μαζί του πολλάς ἐκδρομές χάριν
ἀλισσάς. Ή σύγυρός του μάς συνώθενεν ἔνιοτε,
ἀλλ' οὐχὶ ὁ νιός του. Μόνον μίαν φορὰν ἤλθε κατί^τ
αὐτός· δρεῖλω δὲ νὰ ὀμολογήσω διτὶ τὴν ἡ-έρων
ἔκεινην ἐχ τροφέσσως ἀπερύγουμεν νά του ὄμιλήσω-
μεν, τῶσαν εἰμεθα δυσηρετημένοι ἀπὸ τὴν σκυθρω-
πότητά του ἡ ὑποίκια τον ἀπεικόνισυνε πάντοτε ἀπὸ
τὰ παιγνιδιά μας. Μόνον δὲ Πατέλος, ἀγαθὸς καὶ
φιλόφρων, κατὰ τὴν συνήθειάν του, ἔκάθησε τελη-
σίον του καὶ ἔβαλεν ὅλα του τὰ δυνατὰ διὰ νά του
κάμη νὰ ὄμιλησῃ. Επέτυχε δὲ διότι δὲ οὐδὲν
τέλους ἀφῆκε κατὰ μίρος τὴν συνήθη του ἐπιψυλα-
κτικότητα, καὶ τους εἶδομεν νὰ συνομιλοῦν οἱ δύο
ώς παλαιοὶ φίλοι.

Τὸ ἑστέρας παρεζαλίσαμεν τὸν ἔξαστον μου
μὲ διαφέρους ἐρωτήσεις μης περὶ τοῦ Ἀνδρέα τὸν
ἕποτον εἰχε κατακτήση.

«Ο Πχύλος, είνειν ὁ Ἀχιλλεύς, ἐπειδὴ ἔξει-
πε τόσον ἀκατάδεκτον τὸν μὲν τοῦ κυρίου Πανάγου,
τὸν ἐπήρε διὰ κανένα βασιλόποουλον καὶ του ἐπεισ
ὅτο κανέται νό τον κάτιμα φέρειν.

— Κατ' ἐμέ, εἶπεν ἀξεῖδος ὁ Παῦλος, νομίζω
ὅτι αὐτὸ τὸ παιδὶ πάσχει τὸ κακόμοιρον φέτι ὑπερ-
βολικὴν ἐπερτσιν καὶ μας ἀποφεύγει, ἐπειδὴ νομίζει
Ἐν τούτοις το τέλος τῶν σιακοκῶν ἐπλήσιαζεν.
Ἡ μητῆρ μου ἤλθεν εἰς τὴν ἔξαγην, πρὸς μεγάλην
μου χαράν, καὶ ὡμολησσεν θίατρέω, πολλάκις περὶ¹
ἔμου μὲ τὸν θεῖον μου.

«Θά σε πάρωμεν στο Λύκειον, Ἐλεγον εἰ ἐξά-
δελφοί μου· θὰ γνωρίσῃς τὸν κόριον Σωφρονίδην.»

Τέλος μιαν ήμέραν μὲ προσκάλεσαν εἰς τὸ δω-
μάτιον τῆς μητρός μου· ἡτο καὶ ὁ θεῖός μου ἔκει καθί-
μει ἀνεκοίνωτες τὴν ἀπόφασίν των. Οἱ ἐξάδελφοί μου
ἔγουν καλῶς μαζεύεται· εἴλεγε ἀπόφασισθή νὰ σπου-

— Μάτι! καὶ πρέπει νὰ δεῖξωμεν σέές εἰς αὐτὸν τὸν κύριον διὰ νὰ καταδεχθῆ νὰ ἡμερώσῃ; Μάθε λοιπόν, ἀγαπητέ μου Πατήσ, ὅτι μόνος σου θὰ χαρή τὰ θελγυγτρά τῆς συνωμελίας του, διότι βέβαια κανεὶς ἀπὸ τηλεῖς δὲν θὰ προσκέση πρῶτος, ὅπως το ἔκαμεν σύ.

Ο Παῦλος εἶχε συλλάβει τὴν ἰδέαν νῦν ἔξημερώσῃ τὸν Ἀνδρέαν, καθὼς ἔλεγεν ὁ ἀδελφός του, καὶ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἰδέαν του ταύτην. Εἴδεν ἐπανειλημμένης τὸ πατέριον, ἡσθάνθη ἐνδιατέρερον δὲ αὐτῷ, καὶ ἤρωτησε τὸν πατέρα του. ὃν δὲν εἶναι δυνατὸν γὰρ εἰσέλθη εἰς τὸ λύκειον ως ὑπέτοοφος.

«Ν' ἀκοῦς τὸν θεόν σου, παῖδε μου, καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὰς συμβουλάς του, προσεύχεσθαι διάτι αὐτὸς τώρα εἶναι διὸ σὲ πατέρας.»

Ο κύριος Καλλιάρχης μὲν ἐφίλησε μὲταπορεύοντας δὲ ὅτι καὶ αὐτὸς ἦτο ἐπίσης συγκεκίνημένος διότι μὲ τὴν ἐνοτετταντὸν ἄποδαν ποδὸς ἐμε-

“Ο Ανδρέας είναι νοήμων καὶ ἐπιμελῆς, ἔλεγε, ἀλλὰ δὲν εἰμπορεῖ νὰ ἀποτήγη μίσχ εἰς τὸ δωμάτιόν του τὰς γυνώτεις αἱ ὀποῖξι του χρειάζονται. Ἐπὶ τέλους ἀνὴν κατερρώσῃ νὰ εἰσέλθῃ εἰς ἐλευθέριον νῦν μενος, οὗτοι μὲ τὴν ἡρακλίνην τὴν ὄποιαν προ, εμεῖς γῆσθαντο ἀνεμιγνύετο καὶ ή θιλερά ἀνάμυνθος τοῦ πατρός μου. Τὸν ἥγαπτην περισσότερον ἀπὸ ἕκεινην τὴν ἡμέραν καὶ ἀπεφέσιον νὰ κάρω ὅ τι δύναμεν διὰ νὰ γίνω αὔξον τῇ ἁγάπῃ του.

οστάδιον, ἐπί ἀναγκασθῆναι μείνην εἰς τὸ ἐπάγγελμα τῶν γονέων του, τὸ δόπιον εἰς ἕστιν οἱ γονεῖς του τον ἐδίδασαν νὰ περιφρονήῃ. Ήδη εἶναι δυστυχῆς εἰς δῆλη του τὴν ζωήν. Σὲ παραχαλῶ λοιπόν, καλέ μου πατέρε, χρή τον βοηθήσωμεν, καὶ εὐγνωμούσοντας

— Ἐγώ ἐμάντευσα τὸν Φίλιππον, θέτε, εἰπεν γ

10. The following table shows the number of hours worked by each employee in a company.

1886

Ἴριγένεια, ἀλλὰ τὸ δὲν θέλω γά τοι εἶπω τώρα διὰ
τὰ τέσσαρα ἣν θὰ εἰμιθεὶς ὅλοι σύμμαχοι εἰς τὸ τέλος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ

Ο κύριος Φιλεππος ἐπανέλαβεν ω; εἴτε τὴν
δικαιοπίσσαν διηγησάν του:

Οι έξαδελφοί μου οι δύος είνχον περιεστοτέρων πετρών ἀπό ἐμέ, δὲν ἔραίνυντο καθόλου ἀγυπτόμονος νὰ ἐπιστρέψουν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ νὰ ἀρχίσουν τὰ μαθήματα. Ἐλπιζοῦντο διότι ἀριγγαν τὴν θάλασσαν, τὴν λέμβον καὶ δύλας τὰς διασκεδάσεις τῶν διακοτῶν. Ἄλλος ἦγε, ἀπειρος; ὡς τὸ μικρὸν πηγήν τὸ διπότι. Βλέπεται νὰ δοκιμάσῃ τὰς δυνάμεις του καὶ ἀγρύσει τες θυελλίας, ἥσθινόμην μεγάλην χαράν συλλογεῖδόμενος δτὶ θὲ γίγικα μιθητῆς τοῦ πυρίου Σωφρογέιδου, θὲ φορῶ στολήν μὲ χρυσᾶ κομβῖζ, θὲ κράτεω ὑπὸ τὴν ματζάλην μου τὸν μαθητικὸν σάκκον· καὶ θὲ καταγίνειμεν εἰς τὸσα πράγματα τῶν διπότων τότε μόλις είνχον ἀμύδρων ίδεαν. Καὶ αὐτοὶ αἱ τύμωραι καὶ αἱ φύλακίσεις μοι ἐρμήνευτο δτὶ καθιστῶν θελκτικωτέρον τὸν βίον τοῦ μαθητοῦ καὶ ὑπεσχόμην εἰς τὸν ἐπιτόν μοι νὰ ὑποφέρω καὶ αὐταῖς ὡς φιλόσοφος, ἔαν ποτε ἥθελέν μοι

Ἐπί τέλους, τὴν 29 Αἰγαίου διηγέρειν δόλοι
δρόσοι κατ' ἀντίθετον διεύθυνσιν τὸ διάστημα τὸ
ὅποιον ἀλλοτε εἶχεν δέλθη μὲν τὸν θεῖον μου καὶ
τὸν Πλεύσιον. Δυνατεῖ τοῦ φωτικοῦ νόμου τῆς πλέσεως
τὴν σωμάτων εἰσήλθομεν καὶ οἱ ὄκτω, εἰς τὸ λεω-
φόρεσσον τὸ ὅποιον μόνον δι’ ἐξ ἀπομικνήσεως κατε-
πέκειστον, καὶ ὅταν ἔσπειρησαν τὰ ἀλογα χπε-
χαρετέσσαμεν τὴν θαλασσαν μὲν πάντας καὶ μὲν χειρο-
νομίας ἀλλ’ αἱ φωναὶ μαζὲ δέν εἶχον τὴν συνήθη
ἰωνιρότετα· μᾶς εἶχε πετελίδην διέγη μελαγχολία.

Ἄρα εἰσῆλθομεν εἰς τὴν πόλην περιπτέτειών την ἀρχαῖαν, ἀν καὶ μόλις εἶχεν ἀρχήσῃ νῦν γυναικῶν, οὓς ήτοι μάσθιμης νὰ κοιμηθῶμεν. Μόνος δὲ Τιμολέων μας ἐμπόδιζε νὰ ἔκτελετωμεν τὴν ἁπόφασίν μας ταῦτην. Ο Τιμολέων ήτο πέντε ἑτῶν, καὶ δὲν ἦρχετο μαζί μης εἰς τὰς περιπτέτειών της ἐκδρομάς μας; δι' αὐτῶν τὸν λόγον δὲν εἰπόντι περὶ αὐτοῦ εἰσέπι. Εἴς τὸν σιδηρόδρομον ὅμως αὐτὸς ἐλάμβανε πάντοτε τὰ πρωτεῖα, αὐτὸς ἤκουετο μόνον. Μόλις γότι ὡς μικρὸς μάνος βιβίσται, θέσιν ἐδικαίωτα νὰ κατένη κύριο

είχε τὴν συνήθειαν νὰ καταλαμβάνῃ μίαν θέσιν καὶ
ημίσειν ἢ καθεῖται λοιπόν του ἐσπρώχνει εἰς τὸν
γείτονό του καὶ αὐτὸς δὲ ἐν τῷ οἴκῳ διυκρεστούμενος
διέτι δὲν εὔρισκεν ἀναπαυτικὰ προσκεφτία, ἔγνετο
ἀκταπαυστικά πλέοντας ἢ ἀλλαζόντας θέσιν. Τέλος, ἐτοποθετήθη
πλησίον τοῦ Παύλου ὁ δοπτὸς τοῦ οἰκονόμητος ακ-
απαυτικωτάτην θέσιν καὶ κατ’ αὐτὸν τὸν τρόπον ὁ

σταθμένην δύος ἔπειρε ν' ἀλλάξαιων εγένετο στοιχίαν.
Τότε ἡκούσιη, πάλιν καὶ ἔδωσε σημεῖα τῆς ὑπάρξεως
του ρίψας τὸν πίλον του κάτω ἀπὸ τοὺς τροφούς τῆς
ἀμάξης ἐπειδὴ ἔσπευδε γὰρ καταβῇ πρώτος. Ὁ
Παῦλος, ἐσήκωσε τὸ σκιάδιον τοῦ μικροῦ ἀδελφοῦ
του καὶ κατεπράύει τὸ παιδίον τὸ ὅποιον ἔκλιε διὰ
τὸ δυστυχημα του. Η νέα ἀμάξοστοιχία εἰς τὴν ὅποιαν
εἰσήλθομεν ἀνεχώρησε, καὶ ἔκαστος ἦται ἡμῶν ἐπανέ-
λαβε, τὸν διακοπέντα ὑπονον του, τὸ πρωτὲ δὲ μὲ τὴν
χραυγὴν ἐφθάσκμεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν.

Ο κύριος Καλλιάχης κατώκει άντικρυ μεγάλου δημασίου κήπου εἰς μεγάλην οικίαν όπου δύο δωμάτια άνηκον εἰς τὴν χωρίστηκα τῶν πατέρων. Ο Παῦλος καὶ ὁ Τιμολέων κατεῖχον τὸ ἐν δωμάτιον, ὃ δὲ Ἀχιλλεὺς καὶ ὁ Χαρβίλαος τὸ ἄλλο. Εἰς τὸ δεύτερον τοῦτο δωμάτιον, τὸ ἀπόιον ἦτο καὶ τὸ μεγαλείτερον ἔβαλαν καὶ ἡμί. Ἐφεραν μάλιστα κλίνην καὶ ἐπάνω εἰς τὴν μεγάλην τράπεζαν ἑτοπεθέτησαν καὶ τρίτην βιβλιοθήκην διὰ τὰ βιβλία μου. Ο Ἀχιλλεὺς ἥνοιξεν εὐρύχωρόν τι ἔρματίον ὃπου ἐφλάσσοιτο τὰ ἀσπρόρρυφα καὶ τὰ ἐνδύματα, καὶ διέτινος ἐπιδεξίου ητοπήματος τῆς χειρὸς ἔρριψε κάτω πᾶν ὅ, τι ἦτο ἐπὶ τῆς μᾶς σκνίδος· ἔκει δὲ ἑτοποθέτησε ἐν τάξει τῶν μαθητικῶν, ἀπατηρύγμου. Τὴν ἐπιχώριον τοῦ ταξειδίου ἐξηπνήσαμεν δῆλοι πολὺ ἀργά ἀλλ᾽ ὁ Ἀχιλλεὺς ἐφρόντισε νά με ἀδόποτησῃ διὰ τὴ τοικυτή απόδλαυσις δὲν θὰ ἐπαναληφθῇ ἀλλοτε.

«Ἄριον ἀρχίζουν τὰ μαθήματα, εἶπε, καὶ θὰ πάρωμεν τὴν τάξιν τοῦ πατέρα: ἔνπιοῦμεν εἰς τὰς ἔξ, εἰς τὰς ἔπι τὰ προγευματικέμεν, ἐπαναλαμβάνομεν τὰ μαθήματα καὶ εἰς τὰς ὄχτας ἔκπιοῦμεν διὰ τὸ σχολεῖον· ὁ θυρωρὸς δταν μας βλέπῃ γὰρ περνοῦμεν καιρούδιες τῷ ὥριλόγιον του, τότον εἰμεθα τακτικοί.»

Μετὰ τὸ πρόγευμα, ὁ θεῖος μού κοι εἶπε:-

«Φίλιππε, μετ' ὀλίγον νά έλθης εἰς τὰ γραφεῖον μου, ἔχω νά σου διμελήσω.»

Τὸ γραφεῖον τοῦ θείου μου ἦτο ὡς ἱερόν μόνον εἰς ἔξαιρετικής περιστάσεις εἰσηγράμμεθα εἰς αὐτό, τὰς ἡμέρας τῶν μεγάλων ἑορτῶν η τῶν μεγάλων τιμώ- ριῶν. Ήζεύραμεν δὲ μεταξὺ τῶν τεσσάρων αὐτοῦ τούχων, τῶν σπειρασμένων ἀπό βιβλία, ἀκεφασῆςτο η τύχη μας. “Ωστε αἱ ὀδύγαι λέξεις τοῦ κυρίου Καλλιάρχη ἐπροξένησαν μεγάλην ἐντύπωσιν εἰς τοὺς ἔξαρστορους μας. Μὲ παρετήρησαν καὶ ὧδού- μενοι διὰ ταῦτα συγκέντονται μεταβολαί.

«Ο πατέρας θελει για τους ένα λόγο είς τὸ γενναῖον.

— Καὶ μὲν μου Φίλιππε, ἐφωνακεῖν ὁ Ἀχιλλεύς,
μόττα μή τι χάρχεις θά σε ἔξτασιν νὰ κάμης θάρρος
εἰ δὲ μὴ κάλοιμονον· ἐξένα. »

Ἐν ἑδράρρυνσι κύτῳ μὲ δέδεσσι εἰς μεγαλητέρων ἀνηρούχων. Μοι ἐφίκνετο δτι ὁ. Οεῖος, μου δὲν ἦτο πλέον θεές μου, δτι τὴν ἐποχὴν τῶν μαθημάτων δὲν ἔτει. ἐτίσας ἐποίεις ἤτοι τὴν ἐποχὴν τῶν διεκκοπών,

"Ερειφα μὲ τὸν νοῦ μου ἵνα βλέψω μαζί τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων τὰ ὅποια εἶχα διδαχθῆ, καὶ μοι ἐφάνη τόσον πτωχὸν ὥστε ἐντρεπέμην καὶ μὲ μόνην τὴν ἴδεαν ὅτι οὐ το ἔκθεστο ἐνώπιον ἔξεταστο.

"Φίλιππε! ἐφώναξε, μία φωνὴ ἐκ τοῦ γραφείου.

"Ετρεῖς βιωτικά καὶ ὅπισθεν μου ἡκούσαντο ἀκόμη οἱ γέλωτες τῶν ἀνηλεῖων ἐξαδέλφων μου.

"Τί ἡμας, Φίλιππε, μὲ τὸν προγυμναστήν σου;

— "Ἐλληνικά . . . ἀριθμητική . . . Ἰστορίαν ἡρκίσα καὶ λατινικά . . .

— "Ἐλληνικά; Ποιὸν συγγραφέα; Τὴν Εξοφῆντα; τὸν Ἰσοκράτην; τὸν Δημοσθένην; . . .

— "Γονίσκορατην, θεῖς αὐτὸν ἐπροτιμούσεν δι προγυμναστής μου.

— "Καλά! . . . ἐξηγήσεις μου αὐτὸ τὸ μέρος:

"Ἐλλαῖνον ἀπὸ τὴν βιβλιοθήκην ἵνα τόμον, τὸν ἡγούμενον κατὰ τοὺς γέλωτες νὰ ἐδωσεις νὰ ἐξηγήσησον. Ἀφοῦ ἐξηγήσας μερικὰς γραμμὰς ὁ θεῖος μου μ' ἐσταμάτησε.

— "Καλά! ἐννόησα . . . Καὶ εἰς τὴν Ἰστορίαν ὡς τοῦ ἐσθατῆς;

— "Ἐπέρχαται δλὴν τὴν ἀρχαίαν Ἐλληνικὴν Ἰστορίαν.

— "Καλά! καλά! θὰ ἐλθησις νὰ πάμε μαζὶ εἰς τὸ λόγκειον καὶ θὰ ἰδωμεν ποὺ θὰ σε κατατάξῃ ὁ διευθυντής."

"Ἐσπικόνθη, ἔλασε τὸν πελλόν του καὶ διήλθομεν δύον ἀπὸ τὸ διωράτιον τῶν ποιδίων.

— "Ποσοῦ πάξ; μοὶ ἐψιθύρισαν κρυφά.

— "Σ τὸ σχολεῖον.

— "Σ τὸ σχολεῖον" ἐπανέλαβον τέσσαρες φωναὶ ὑποκάθωφας.

Πρώτην φορὰν εἶδα τὸ μεγάλας αὐλάς, καὶ τοὺς μακροὺς διαδρόμους ἐνὸς ἐπακιδευτήσαν. "Ο ἐνθυσιασμός, ὁ ὅποιος μὲ ἐκυρίευεν ἀλλοτε δτεν ἡκουον μόνον νὰ μου περιγράψουν τοὺς σοσοὺς αὐτοὺς τόπους, ἐνδιδεῖν εἰς εἰδός τι φύδου μόλις ἐπάτησα καὶ ἔδειπτα αὐτοὺς εἰς τὴν πραγματικότητα. Τόσος μάλιστας ἡτού ὁ φύδος μου ηστε ἐστρεφει τὴν κεφαλὴν

ΑΝΕΚΑΙΗΓΗΤΟΣ ΥΠΗΡΞΕΝ Η ΧΑΡΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΟΙΚΕΙΟΝ ΤΗΣ ΠΑΡΑΔΙΑΣ. (Σελ. 66)

δύο τρός ἐμὲ καὶ μοι εἴπον νὰ πλησίασω ὑπήκουος χωρὶς νὰ τρέμω.

«Ἄυτὸς λοιπὸν εἶναι ὁ νέος μαθητής μας; ἡρώτησεν ὁ διευθυντής. Θάρρος, λογιώτατε! Θάρρος!»

Ἐκπύτα ἐλαφρῶς τοὺς ὄμοιους μου, γελῶν. Ποτὲ δὲν ἐφαντάζομην ὅτι μπορεῖ κανένας νὰ γελῇ δται φόρῃ δύμακτονταί καὶ ἔχει τόσον σεβαρὸν πρόσωπον.

«Καὶ τι ξέρεις; εἶπεν ἀποτενόμενος πρὸς τὸν θεῖον μου.

— "Ἐξηγεῖ τὸν Ἰσοκράτην, ξμαθει τὴν ἀρχαίαν Ἐλληνικὴν Ἰστορίαν, δλὴν λατινικά . . .

— "Πολὺ καλό! ἔννεω. Διηγήσου μοι καὶ τὶ τῆς ἐλλαγῆς σου ἀπὸ τὴν Ἐλληνικὴν Ἰστορίαν.»

Περιέφερα τὰ βλέμματά μου εἰς τὴν ὁροφὴν τοῦ δωματίου, εἰς τὸ δένδρον τὸ ὅποιον ἐκίνει τοὺς κλώνους του ἐξωθεὶν τοὺς παραβύρους, ἐπειτα εἰς τὸ βάθος τοῦ πίλου μου, ως νὰ ἐξήτουν τὴν συμβουλὴν

τὸν ποτὸν μέρος νὰ διηγηθῶ· καὶ τέλος μετὰ διεταγμοῦ ηρχιστοῦ μηδιγούμενος τὴν ἐν Σαλαμῖνι γαμαχίαν.

— Εἶχε! πολὺ ωραῖα! πυλὺ καλό! ! ἔλεγεν ὁ διευθυντής ὁ ὅποιος ἐφάνετο ὅτι παρετήρει μᾶλλον τὰς λέξεις μου παρά διτι τας ἡκουεν.

— "Ἐπειτα ἀποταθεῖς πρὸς τὸν θεῖον μου:

— "Ειρηνοῦμεν νὰ τὸν κατατάξωμεν εἰς τὴν τρίτην τάξιν τοῦ Σχολαρχείου, εἴπε.

— "Κ' ἔγω οὕτω φρονῶ, ἀπήντησεν ὁ θεῖος μου.

— "Μου ἐκτύπησε πάλιν φιλικῶς τοὺς ὄμοιους ὁ θεῖος μου τοῦ ἔσφυγες τὴν γείρα καὶ ἀπήλθομεν.

Αὐτὴν τὴν φορὰν οἱ διάδοροι, αἱ σκοτειναὶ κλίμακες μοι ἐφάγησαν ως νὰ τὰς εἶχα πρὸ πολλοῦ συνθήσιν καὶ τὸ τολμηρὸν μου ὄφος ἔκαμε τὸν κύριον Καλλιάρχην νὰ μειδιάσῃ.

— "Ἀναπνέεις, φιλέπι, μὲ περισσότεραν, ἀλευθερίαν τώρα παρὰ προτήτερα, μοὶ εἴπε.

— "Πραγματικῶς, θεῖε, πρὶν ἐσεδούμην χωρὶς νὰ ξεμπρωτεύσω τὸ διατέλειον.

Πρέπει νὰ προσπαθήσεις νὰ μὴν ἀρίνεις νὰ σε κυριεύουν ἀνωφελεῖς σύγχυσισες. "Ἔχει πάντοτε τὸ θύρος καὶ τὴν θέλησιν νὰ ἐκτελήσῃ τὸ καθηκόν σου καὶ μὴν ἀνησυχήσῃς διὰ τὰ ἀποτελέσματα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὔτε ἐδῶ οὔτε ἀλλοῦ θὰ εὑρηται τὸ ὄποιον νὰ σου ἐμπνέῃ φόδον.»

Διηγήθη εἰς τοὺς ἐξαδέλφους μου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεως μας εἰς τὸ λύκειον, καὶ ἔμαθα διτι δὲν θὰ εἶχα κανένας εἶς αὐτῶν συντροφία εἰς τὴν τρίτην τάξιν, διότι δὲν θὰ εἶχα κανένας εἶς τὸν Χαρίλαος ήτο εἰς τὴν πρώτην, δὲ δὲν ἀχιλλέας καὶ δὲν Παύλος ήσαν εἰς τὸ Γυμνάσιον.

— "Καὶ δὲν ἐδῶ οὔτε μεταξύ μαζὶ τοῦ.

— "Εἶπεν λαμπρὸς ἀνθρωπός, δλὼ γελῶ.

— "Η γυνὴ αὐτῆ τὴν ὄποιαν ἐξέρειρα χωρὶς κακίαν, προκύπτει θορυβώδης ιλαρότητα.

— "Κατέμενε μου, εἶπεν δὲν Παύλος, μὴν πολυπιστεῦς τὰ γέλια του.»

Τὸ ὑπόλικον τῆς ἡμέρας διήλθομεν δυμαλούντες περὶ τῶν μαθημάτων περὶ τῶν καθηγητῶν τῶν ὅποιων

τὴν ἱκανότητα ή ἀνικανότητα διημφισθήσουν ή παρέδεχοντο οἱ ἐξαδέλφοι μοι μὲ τόσην ἐλευθερίαν δημιεῖ μὲ κατέπληξη· περὶ τῶν ἐξετάσεων· περὶ τῆς τύχης ή διευθυντῆς ὁ ὅποιος ἐφάνετο διτι παρετήρει μᾶλλον τὰς λέξεις μου παρά διτι τας ἡκουεν.

— "Εἶχε! πολὺ ωραῖα! πυλὺ καλό! ! ἔλεγεν ὁ διευθυντής της μηδιγούμενος τὴν ἐν Σαλαμῖνι γαμαχίαν. "Ολλά αὐτὸ μὲ έξαλικίαν τόσαν πολὺ ωραῖα περισσότερες ηγόνει μερικούς μαθηταίς καὶ πολὺ οὐδὲν άλλογάριαν ήταν. "Ολλά αὐτὸ μὲ έξαλικίαν τόσαν πολὺ ωραῖα περισσότερες ηγόνει μερικούς μαθηταίς καὶ πολὺ οὐδὲν άλλογάριαν ήταν.

— "Εξηγήσας εἰς ωραῖα, ήτις μοι ἐφάνη ἀκατάλληλος, ἀπὸ ἐν κτύπημα τὸ ὄποιον μοι ἐκατάφερεν διαχιλλέας μὲ τὸ ξιδυμά του:

— "Ε! Φίλιππε! σηκω· πλέον! εἰν· ἔγω τὸ θρά.

Πραγματικῶς, ἐπρεπε νὰ σηκωθῶ ἀφοῦ οἱ έξαλικοί μου είχον ηδη σηκωθῆ. "Εντούτοις ἐλέγα καὶ

έμαυτὸν διτι νὰ νὰ ξεκινήσῃ τὸ τόσον ἐνιωτικής εἰνα κακή ἀρχή τῆς ἡμέρας. "Εκοιμώμην ἐνῷ ἐπειρπάτουν, ἐνῷ ἐπιλυνόμην, ἐνῷ ἐνδυνόμην, καὶ παρώργικα τὸν Ἀχιλλέα λαμβάνων τὰ τετράδια του ἀντὶ τῶν ιδικῶν μου. Μετατί τὴν προσευχήν, τὴν ὄποιαν ἀπὸ κοινοῦ ἐκάμαρεν δλοι, καὶ τὸ πρόγευμα, ἐτακτοποιήσαμεν

τὰ τετράδια μας καὶ τὰ βιβλία μας. "Εκληρούμενα δσα βιβλία. ήσαν ἀγρηστα πλέον εἰς τὸν Ἀχιλλέα, καὶ οὕτω εἶχα τὴν εὐτυχίαν νὰ παρακολουθῶ εἰς ἐκάστην σελίδα τὰς

ηγόνεις διὰ τὰ ἀποτελέσματα. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον οὔτε ἐδῶ οὔτε ἀλλοῦ θὰ εὑρηται τὸ ὄποιον νὰ σου ἐμπνέῃ φόδον.»

Διηγήθη εἰς τοὺς ἐξαδέλφους μου τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἐπισκέψεως μας εἰς τὸ περιθώριον διὰ γελογραφιῶν, διὰ στιχών, καὶ διὰ γνωμακῶν παντὸς εἰδούς.

— "Άληθεια, εἶπεν αἰρηγὸς δὲν Παύλος, θὰ ἐπανίδωμεν τὸν Ανδρέαν, θὰ εἶναι ἕσσως εἰς τὴν τάξιν μας.

— "Νά τον χαίρεσαι μάνος σου! ἀπήντησεν δὲν ἀχιλλέας· ἔγω δὲν ἐδῶ οὔτε τίποτε νὰ κάμω μαζὶ τοῦ.

— "Πάμε! ἐφώναξεν δὲν Παύλος Χαρίλαος, δὲν Παύλος περισσότερον μεταξὺ τῶν μαθημάτων του μὲ τὸ σοβαρώτερον θυρυβώδη ιλαρότητα.

— "Κατέμενε μου, εἶπεν δὲν Παύλος, μὴν πολυπιστεῦς τὰ γέλια του.»

— "Τὸ ὑπόλικον τῆς ἡμέρας διήλθομεν δυμαλούντες περὶ τῶν μαθημάτων περὶ τῶν καθηγητῶν τῶν ὅποιων

[Ἐπειτα συνέχεια] ΝΙΚΟΣ ΑΡΙΦΟΝΟΣ
Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Μ. ΖΕΝΕΝ

ΟΤΑΝ ΕΞΕΚΙΝΗΣΑΝ ΤΑ ΛΔΟΓΑ ΑΠΕΧΑΙΡΕΤΙΣΑΜΕΝ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ. (Σελ. 67)

Ο ΠΕΤΡΟΣ ΚΑΙ Ο ΓΙΑΝΝΗΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

Πρόσωπα: ΠΕΤΡΟΣ, ΙΙ έτων· ΓΙΑΝΝΗΣ, ιο έτων.

[Η σκηνή υποτίθεται εἰς χωριόν, ἐνώπιον τῆς θύρας τοῦ Γιάννη· διάνυσε, θετικά ἀνεγίνωσκε καθημένος ἐπάνω εἰς ὄρον, σηκώνεται ἀμάρτητος ὁ Πέτρος]

ΠΕΤΡΟΣ (Εἰσερχόμενος) Καλημέρα, Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μπά! σὺ είσαι ακλημέρα, Πέτρε... Πῶς!

ΠΕΤΡΟΣ. Άλι, έσι;

ΓΙΑΝΝΗΣ. "Ω, έγω, θά σου είπω· θλητή την νύκτα είχα κοιλόπονο.... Διὸν ξεύρω πῶς γίνεται μὴ τὸν καὶ τὸν σταφυλιῶν πάντα ἔχω κοιλόπονο.

ΠΕΤΡΟΣ. Τρψ; πολλά, γι' αὐτό.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μπορεῖ. Λοιπόν, σήμερα τὸ πρωΐ ή μητέρα μου εἶπε τως θά μείνω 'ς τὸ κρεβάτι· ο πατέρας εἶπε διπλας ή μητέρα, γιατὶ ὁ πατέρας λέγει πάντα δι, τι λέγει η μητέρα.

ΠΕΤΡΟΣ. Μὲ σὲ μᾶς η μητέρα λέγει πάντα δι, τι λέγει ο πατέρας, γιατὶ 'ς τὸ σπίτι μας ἀφέντης είναι ο πατέρας.

ΓΙΑΝΝΗΣ. 'Σ τὸ σπίτι μας είναι η μητέρα... Μ' ἀρρήκε λοιπόν 'ς τὸ στρῶμά καὶ μούδωνε κ' ἔνα βιβλίο γιὰ νὰ μὴ στενοχωρηθῶ. (Δεικνύει τὸ βιβλίον του). Νέ, αὐτό. Κ' ἐπειτα πῆγε 'ς τὰ γυράρχα μὲ τὸν πατέρα. Μὲ μόστερα ἀπὸ μία ώρα είδε πῶς δὲν εἴχα πλειά κοιλόπονο, πὼ; Ήμουν θλητή λα. Τότε κ' ἔγω σηκωθήκα καὶ...

ΠΕΤΡΟΣ. Κ' ἐπῆγες 'ς τὸ σχολεῖο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μπορεῖσα νάμαι ἀκόμη ἄρρωστος. Δὲν είμαι πλειά, μὰ μποροῦσα νάμαι· γι' αὐτὸ δὲν πῆγα.

ΠΕΤΡΟΣ. Σωστά.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μὰ καὶ σύ, Πέτρε, ἄρρωστος ήσουν σήμερα τὸ πάροι.

ΠΕΤΡΟΣ. Ο Θεὸς νά δίνε νάμουν. Εγώ δὲν ἔχω αὐτὴν τὴν τύχην ν' ἄρρωστῷ. Μονάχα ο πατέρας μου μεῖ εἶχε δάση ἔνα γραμματάκι νὰ το πάγω 'ς τὸν μωλωνᾶ μας, μιὰ ώρα ἀπὸ δῶ δῶς τὸν μῆλο, καὶ μὰ ἀπ' τὸν μῦλο ὡς ἐδῶ δύο· δὲν μπορούσα λοιπὸν νὰ πάγω σήμερα τὸ πρωΐ 'ς τὸ σχολεῖο. Μὲ βραίνοντας ἀπὸ τὸ χωρίο νὰ σου καὶ εὐρίσκω τὸν μυλωνᾶ 'ς τὸν δρόμο· τοῦ ἔδωκα τὸ γράμμα καὶ...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Καὶ ἔγύρισες 'ς τὸ σχολεῖο.

ΠΕΤΡΟΣ. "Ω, δοχ!... Π! κοιτάς που εῖσαι! Τέτοια ώρα ἔπρεπε νάμαι 'ς τὸν μῦλο μας· δὲν εἴμαι, μὰ ἔπρεπε νάλαι· γι' αὐτὸ δὲν ἔγύρισα στὸ σχολεῖο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Σωστά.

ΠΕΤΡΟΣ. Καλλίτερα ἔχω νὰ πάμε 'ς τὸ δάσος... ('Εμπιστευτικῶς) γιατὶ ξεύρω μία φωληά.

ΓΙΑΝΝΗΣ. (Ζωρεώς) 'Αλήθεια;

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, μὰ φωληά μικρῶν καρδαριῶν· ἀναγγαν τὸ βρύμφος των τὴν πρώτην φοράν που ἐσκαρφάλωσα ἔως τὴν ἀωλή του! Ισιας θὰ μὲ περναν, γιὰ τατέρα του. Ήσκαν τόσον μικρά που δὲν μποροῦσαν νὰ ξεχωρίσουν παιδί ἀπὸ πουλί. Γι' αὐτὸ ἐπειδὴ ήσκαν μικρά δέν τα πῆγαν. Μὰ ἀπὸ τότε πέρασαν ἑκτὸν ήμέρες. Σήμερα είναι ἀρκετά μεγάλα καὶ θὰ πάγω νὰ τα πάρω.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μὲ παιάνεις γαῖ, μέντα μαζί σου;

ΠΕΤΡΟΣ. "Ισα ίσα ήθελα νά σου τὸ πῶ. Θὰ στέκης κάτω ἀπὸ τὸ δένδρο, γιὰ νὰ θῇς μήν ἔλθῃ ἡ ἀγροφύλακας, ποὺ δὲν ἀρνεῖς νὰ πατίνωμε τὴν φωληάς. Δέν μου λέσ, τί τον νοιάζει; Μὲ ἀς είνε. Κύττα γάχτης τὸν νοῦ σου· καὶ σὰν πάρω μιὰ τὰ πουλιά, νὰ ιδῃς· τῶς θὰ διασκεδάσωμε. Να θῇς...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Θά τα βάλωμες 'ς ἔνα κλουβί γιὰ νὰ μη φύγουν.

ΠΕΤΡΟΣ. Καλλίτερα ἀκόμη· θά τα δέσωμε ἀπὸ τὰ πόδια, θὰ κόψωμε τὰ φτερά τους καὶ μόστερα θά τα σκουντοῦμε ἀπὸ πίσω γιὰ νὰ τα κάνωμε νὰ πηδοῦν. Να θῇς γέλια!..

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τί καλά! τί καλά!

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ τὸ πλεῖστον ἀστέο θάνε νὰ βλέπεις τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα του νὰ γυριοῦν 'ς τὴν φωληά καὶ νὰ μὴ βρέσκουν τὰ μικρά των. Ν' ἀκούς φωνές που θὰ βγάζουν! Νά τους θῇς πῶς θὰ πηδοῦν ἀπὸ κλαδί σε κλαδί, νὰ κυττάζουν ἀγριαί γάρις, νὰ πετοῦν καὶ νὰ γυριοῦνε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια μας... "Αν τους βραστοῦσε η καρδιά τους, θὰ γένονται ἔπανω μαζε..."

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μὰ δέν τους; βαστᾷ η καρδιά τους, αἴ; δέν τους βαστᾷ!

ΠΕΤΡΟΣ. "Α! μπά! ή ἀν χυθοῦν τί θὰ κάμουν! τί μποροῦν! "Α! νὰ ήσκαν γερχικά τότε σου ἔλεγχο· ἔθγαζεν τὰ μάτια μας δέν νὰ πῆγε τρία· μάζα καρδερίνες...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Το ἔρεις καλά πως είναι καρδερίνες·...

ΠΕΤΡΟΣ. Θίλει κ' ἔρωτημας; "Ελα... ἔργεσαι;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Στάσου μία στιγμή νὰ πάγω ν' ἀσθέω τὸ βιβλίο μου. (Κάρμει ν' εισέλθῃ εἰς τὴν οίκια),

ΠΕΤΡΟΣ. Τί εύρορφο βιβλίο!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τρώωκαν τοῦ ἀδελφοῦ μου βραβεῖο 'ς τὰς ἔξετάσεις.

ΠΕΤΡΟΣ. Είνε καὶ δεμένο καὶ κέκκινο καὶ χρυσὸν ὄλεγορα! Τί εύμορφό που θάνε;

ΓΙΑΝΝΗΣ. 'Αλήθεια εύμορφο είνε· πρὸν νᾶλθης ἐπειδήτα ένα διήγημα 'ποδ μ' ἔκνει καὶ ἀνετρίχιατο.

ΠΕΤΡΟΣ. Γιὰ πές μου, τί ἐδιάβαλες.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Εδιάβαλα γιὰ ἔνα παιδί, σὰν κ' ἔμενα καὶ σὰν καὶ σέισ, μὰ μικρότερο, ἔως ἐπτά χρόνων. 'Ο πατέρας του καὶ η μητέρα του ἐπήγαν· 'ς τὴν ἀγοράν καὶ ἀφήκαν τὸ παιδί του, σὲ μιὰ γειτόνισσα νὰ το φυλάγῃ.

ΠΕΤΡΟΣ. Όπως γίνεται καὶ 'ς ἔμας διαν φεύγουν εἰς γονεῖς μας.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μὰ τὴν ὥραν που η γειτόνισσα 'πῆγε νὰ ἀρμέσῃ τὴς ἀγελάδες τῆς νά σου καὶ περνοῦν κατὰ τουρκόγυφτοι, καὶ βλέπειν τὸν μικρὸν Στρατῆ—τὸν ἔλεγαν Στρατῆ—που ἐπαίξει καταμέναχος ἐμπρὸς 'ς τὴν θύραν. Ό πρωτόγυμπτός τον πλησιάζει, καὶ τῷ λέγει γελῶντας νὰ τον ἀνεβάσῃ 'πάνω 'ς τὸ μουλάρι του.

ΠΕΤΡΟΣ. Ναί, τοὺς εἶδα που ήλθαν κ' ἐδῶ· έχουν μουλάρια καὶ γαιδούρια...

ΓΙΑΝΝΗΣ. Μὲ ὁ μικρὸς Στρατῆς σαν νὰ ὑπωνιάσθηκε κατί, δὲν ήθελεν νά τον ἀνεβάσουν. Τότε ὁ τουρκόγυφτος, ἀμά εἶδε πως τὸ παιδί ήταν μωνόχο, τὸ ὄφράζει, τὸ ἀνυπάρχει· πάνω 'ς τὸ μουλάρι, χωρὶς ν' ἀκούῃ τὴς φωνές του, τὸ τυλίγει· μὲντα παληγόπανο καὶ φεύγει μὲ τοὺς συντρόφους του.

ΠΕΤΡΟΣ. "Ω, τὸν ἀλέφη!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ο! γύφτοις ἐπεριπατοῦσαν τὴν γύλα, καὶ τὴν ήμέραν ἔστηγαν τὰς σκηνάς των μακρού ἀπὸ τὸ χωρίο· ο Στρατῆς ἐσκέφθη νὰ φύγῃ μιὰ νύκτα· μά τον ἔδειδαν 'πάνω 'ς τὸ μουλάρι.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τὸν κακομοίσιο τὸν Στρατῆ!

ΠΕΤΡΟΣ. Τὴν γύλαν άποκαταστάνεις τὸν θάνατο, καὶ τὴν ήμέραν ἔστηγαν τὰς σκηνάς των μακρού ἀπὸ τὸ χωρίο· ο Στρατῆς ἐσκέφθη νὰ φύγῃ μιὰ νύκτα· μά τον δέδειδαν 'πάνω 'ς τὸ μουλάρι.

ΠΕΤΡΟΣ. Τὴν γύλαν άποκαταστάνεις τὸν θάνατο,

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ούτ' ἔγω.

ΠΕΤΡΟΣ. Καλλίτερα θὲ κίναμε νὰ πηγαναμε 'ς τὸ σχολεῖο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. "Ισα ίσα που δέν ἔχω πλειά καὶ πόγο 'ς τὴν κατιλά.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ἀς φανεῖται ἐπιμελεῖς γιὰ νὰ μας δώσουν κ' ἔμας βραβεῖο κανένα εύμορφο βιβλίο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ηλέω 'ς τὸ σχολεῖο, Πέτρε.

ΠΕΤΡΟΣ. Ηλέω εἰς τὸ πικρόνειο ἀπὸ τὸ χέρι, Γιάννη μου. ("Εξέρχονται τρέχοντες κροτούμενοι ἀπὸ τὰς κατιλάς.)

γρήγορα· σ' ἔνα μήνα νὰ θῇς πῶς θὰ δέρης... — "Ενα μήνα! φωνάζει τὸ μικρὸ παιδί· καὶ δὲν θά με πᾶς 'πίσω 'ς τὸ σπίτι μας;—Νά σε βασικάγων· ποτέ! λέγει ὁ τουρκόγυφτος· μὲ ἀγρίαν γωνήν.—

ΠΕΤΡΟΣ. Λοιπὸν κ' ἔγω θὰ φύγω, εἰπεν ὁ Στρατῆς.

ΠΕΤΡΟΣ. Τὸ κουτό που ήτο! ἔπρεπε νὰ φύγῃ χωρίς νά το 'πῆ.

ΓΙΑΝΝΗΣ. "Α! θὲ φύγης; Καλά, θήχωμε τὸν νοῦ μας, μικρέ μου, καὶ τὴν γύλα νά κειται σε βάζω μέσα 'ς αὐτὸ τὸ σιδηρόνιο κλουσί.

ΠΕΤΡΟΣ (Τεταραγμένος). Κλουσί;

ΓΙΑΝΝΗΣ. Βίχα μέσα μίκην ἀρχεύδα, μὰ φότης. Τώρα θὰ βάζω σένα μέσα κάθε γύλα. Τώρα ἀρχίσε τὴν δουλειά· ἔλα! έμπρος! Καὶ του έδωκε μίκη πού τον ἔρριξε γάμους.

ΠΕΤΡΟΣ. Τεν κατέμενον!

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ο Στρατῆς κλαίει καὶ ὁ τουρκόγυφτος τον ἀπρόποτες· απὸ τὰ μαλλιά κ' ἔξερπτικως καὶ κλύποσα.

ΠΕΤΡΟΣ. Σώπα, κατέμενε Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Σ' αὐτὸ τὸ μεταξύ ο πατέρας καὶ η μητέρα τοῦ Στρατῆ ἔγρασαν 'ς τὸ χωρίο καὶ δὲν εὔρηκαν τὸ παιδί τους. Φαντάσου τὴν λύπη τους καὶ τὴ δάκρυά τους.

ΠΕΤΡΟΣ. (Ζωρεώς) Μὰ σώπα δά, κατέμενε Γιάννη.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Τί έχεις κ' είσαι ἔτσι;

ΠΕΤΡΟΣ. Δέν βλέπεις πως αὐτὸ τὸ διήγημά σου μοιάζει μ' αὐτὸ που κάνομε μες; Ο κλέφτης δι τουρκόγυφτος εἶμαι γώ, είσαι σύ 'ς μικρὸς Στρατῆς· είναι αἱ καρδερίνες, που θέλομε να κλέψωμε ἀπὸ τὸν πατέρα τους καὶ τὴν μητέρα τους, νὰ κόψωμε τὰ φτερά τους, νὰ τας βάλωμες 'ς τὸ κλουσί.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Αλήθεια δέν το ισκέφθηκα.

ΠΕΤΡΟΣ. Γιάννη, δέν έχω πειδα διάθεσι νὰ πάγω τὰ πάρω τὴν φωληά τους.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ούτ' ἔγω.

ΠΕΤΡΟΣ. Καλλίτερα θὲ κίναμε νὰ πηγαναμε 'ς τὸ σχολεῖο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. "Ισα ίσα που δέν έχω πλειά καὶ πόγο 'ς τὴν κατιλά.

ΠΕΤΡΟΣ. Καὶ ἀς φανεῖται ἐπιμελεῖς γιὰ νὰ μας δώσουν κ' ἔμας βραβεῖο κανένα εύμορφο βιβλίο.

ΓΙΑΝΝΗΣ. Ηλέω 'ς τὸ σχολεῖο.

ΠΕΤΡΟΣ. Ηλέω εἰς τὸ πικρόνειο ἀπὸ τὸ χέρι, Γιάννη μου. ("Εξέρχονται τρέχοντες κροτούμενοι ἀπὸ τὰς κατιλάς.)

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΕΙΣ ΑΝΑΖΗΤΗΣΙΝ ΜΕΛΛΟΝΤΟΣ!

[Συνέχεια· τός σελ. 49.]

Ήτο τότε έδιδομη ώρα τῆς πρωΐας.

Έπειδη δὲ ἡ ἡμέρα προγγέλετο ωραῖα, ἐσκεφθῆ, διὰ νὰ φάσῃ γρηγορώτερα εἰς τὴν πόλιν, νὰ περάσῃ ἀπὸ τὸ δάσος. Εἰσῆλθε δὲ εἰς αὐτὸ δὲ ἀνωξεροῦς μονοπάτιον, διὰ μέσου θάρην καὶ ἄγριων χόρτων. Ἀπ' αὐτὸν τὸν δρόμον διήρχοντο οἱ αιγαστοῖς διδρούντες τὰς αἰγάλεις των.

Ἄπ' ἔκει ἐπάνω ἡ θάλασσα. Εἴδεντο κάτω ὅλη ἡ πεδιάς, εἰς τὴν ὅποιαν τὸ παιδίον προσεπάθησεν γὰρ διεκάνη τὸ καλυβόσπιτόν των, ἀλλὰ τὸ ξερτότον τὰ δέγνηρα. Τότε πλέον ἐπῆρε τὴν ἀπόστασιν του μὲ γενναιότητα καὶ σπογγίζων μὲ τὴν ἄκραν τῆς χειρίδος του τοὺς δακρυσμένους ὄρθαλμούς του, εἶπε:

— Πάγει, ἐτελείωσε πλέον· ἐμπρός τώρα!

Καὶ ἤρχισε νὰ βαδίζῃ γοργότροπον.

Ἐβάδιτε δὲ οὕτω ὁ μικρὸς Παναγιώτης ὑπὲρ τῆς τρεις ώρας χωρίς γὰρ σταματήση, χωρὶς κανὶ νὰ στραφῇ ὅπισσοι, ἵνα μόνον σκοπὸν ἔχων, γὰρ τράση τὸ ταχύτερον εἰς τὴν πλησίον πολιών. Εἰς τὸν δρόμον εἶδεν ἀγελάδας καὶ αιγας βισκούσας καὶ ἀνεγνώρισε τοὺς ἀγροτικούς σκοπούς τοὺς ὅποιους οἱ βοσκοὶ ἔπειταν μὲ τὴν φλογέραν των.

Ἐνώπιον του ἔζετείνετο εὔρος, ἀπέρχοντας δρίζων, τὸν ὄποιον διεύποτον μικρὸν ὑψηλά τινα ὅρη κάπου δὲ ὑψώνετο καὶ κανέν τινα κωδωνοστάσιον κωμοπόλεως τινος ἡ χωρίσι.

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἤκουσε τοὺς κώδωνας γὰρ σημαίνοντας καὶ ἐστάθη πρὸς στιγμὴν κάτω ἀπὸ μίαν μεγάλην δρῦν διὰ ν' ἀναπνεάσῃ: ἔπειτα δὲ ἀφ' οὐ ἔξεκουράσθη, θέλων γὰρ ἔξελθη τὸ ταχύτερον ἀπὸ τὴν μοναξίαν ἔκεινην, ἔξησθοισθησε τὸν δρόμον του ἀπόρατον ἔχων γὰρ μὴ σταματήσῃ ἔως οὐ φύση γειτονίας τῶν πόλιν.

Ταῦτα τοὺς ἡμέρας δέν τω εἶχε φανῇ πολὺ βαρεῖσα, ἀλλὰ ἀμά ἐνύκτωσε καὶ ἥσθισθη ὅτι ὁ ἄνεμος ἔγινετο φυγήρος. ἤρχισε ν' ἀνησυχῇ εἰς τὰ σωστά, τὸν κατέλαβε φίγος καὶ εἶπε τρέμων:

— Πάνω ἐς τὸ βουνό. Νὰ περάσω ἀπόψε τὴν νύκτα...

· Η ἴδεα αὕτη τόσον φόδον τῷ ἐπροξένησεν ὥστε

«ΕΙΔΕ ΜΑΡΠΑΝ ΕΝ ΜΙΚΡΟΝ ΕΡΥΘΡΟΝ ΦΟΙΣ»

Αἰρνης τῷ ἐπῆροισεν ἡ ἴδεα ὅτι πιθανὸν γὰρ μὴ νὰ διευθυνθῇ, ἀπηλπισμένον, ὥστε τρελλὸν ἡπὸ τὴν ἀγωγήν...

Τέλος εἶχεν ἀποφασίην νὰ εὔρῃ κανέν σπήλαιον, διὰ διελθη, εἰς αὐτὸ τὴν νύκτα, ἀλλ' ἔξατνα, ἔξελθων εἰς τὸ ὄνοικον μέρος, εἰδε πάλιν τὸ φῶς, τὸ ἀγαπητὸν φῶς, τὸ δικόν, ἔλαυνε μικράν, ὡς νὰ τινά θέλειε:

— Κύτταξε με δά! ἐγὼ γιὰ τένα φίγγω μέσα μακρύνων ταξεδίον ποτὲ δὲν ἔφαντάσθη ὅτι θὰ εὑρεθῇ, εὗδες ἀπὸ τὴν πρώτην νύκτα, κατάμονος καὶ ἔρημος εἰς τὸ βουνόν, ἔχων ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του τὸν οὐράνον, καὶ τριγύρω του τὸ πυκνὸν σκότος τὸ διπότον τὸν περιεκύλων ὡς μαύρος πέπλος.

Τότε ἐσυλλογίσθη τὴν οἰκογένειάν του, γη ὅποια εἶχε μετέβησεν της πτωχείαν, εἶτα τούλαχιστον μίαν στέγην διὰ τὴν νύκτα, καὶ ἐνθυμηθεὶς τοὺς τελευταίους λόγους τῆς μητρός του, εἶπε θλιβερῶς.

— Ματί νὰ μήν την ἀκούσω; Γιατὶ δὲν ἔμεινα σιμά της; Ἀλλὰ μετ' ὀλίγον ἐπανηλθε τὸ θάρρος του.

— Οχι δὲν θὰ φοβηθῶ, εἶπε μὲ ἀπόφοιν, θὰ πάγω ὅπου πρέπει νὰ πάγω καὶ θὰ κερδίσω λεπτή γιὰ τὴν μανούλα μου καὶ τ' ἀδελφάκια μου! Αὐτὸ εἶναι τὸ χρέος μου!

Αἱ σκιψεις αὐταὶ τὸν ἔκκυρην νὰ λημμονήσῃ τὸ μικρὸν φῶς.

Οτε δὲ ἐσήκωσε τὴν κεφαλήν του δέν το ἐπανεῖδε πλέον. Ενύμισε δὲ ὅτι ἐπειδὴ ἡ περασμένη ἡ ώρα, οἱ ἄνθρωποι τῆς καλύθης ἐπλάγιασαν καὶ ἐσδύσαν τὸ φῶς.

Τώρα δὲν εἶχε κανένα δηθύνοντας πλέον. Εβάδικεν ἐν πλήρει σκοτίᾳ ἐμπρός, πτωγικόν, κείμενον εἰς ἀπόκεντρον μέρος τοῦ βουνού.

Ο Παναγιώτης πρὸ γένησε μὲ ἀπόφασιν. Άλλὰ μόλις ἡκούσθησαν πλησίον, τὰ βήματά του πελώρως κύνων ὄρμησεν ἀπὸ τὸν κῆπον γαυγίζων δυνατά. Τὸ παιδίον ὑπισθοδόρμησε, φορηθεὶς μήπως δύναμις τοῦ φύγοντος τοῦ θάρρου της στιγμής, ἡ θύρα τοῦ οικίσκου ήσσεχθη μὲ βαρύν τριγύρων καὶ μία τραχεῖα φωνὴ ἡρώτησε:

— Ποτος εἶναι αὐτοῦ;

— Εγώ, ἀπεκρίθη δειλῶς τὸ παιδίον.

— Καὶ ποτος είσαι σύ;

— Ο Παναγιώτης τοῦ Σπαράντη. Εχασα τὸν ἄνεμον, καὶ ἀριστερά, μὴ εἰσερηφεν πρὸς ποτὸν μέρος με καὶ ἀνοίξε μου.

«ΠΕΛΩΡΙΟΣ ΚΥΝΩΝ ΟΡΜΗΣΕΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΗΠΟΝ ΓΑΥΓΙΖΟΝ»

Ο ανθρωπος διέταξε τὸν τούλον νὰ σιωπήσῃ καὶ φτωχὴ καὶ πάγω νὰ βγάλω λεπτά νὰ της στείλω. Κανούσε τὴν θύραν.

— Νά με συμπειθεῖς που σ' αὐτούς χρήσας έτρά-
βης ἀπ' τὸ βρύνο γὰρ νὰ πάγω πλειό γρήγορα...
μή μὲ πρόφθασες ή νύκτα...

— Κ' έχαθηκες;

— Ναι.
— Καὶ γιατὶ ἔφυγες ἀπὸ τὸ σπίτι σας; Ή εἶται
κκόπαιδο, χωρὶς ἄλλο.

— "Οχι, ἀφεντικός ἔφυγε γιατὶ ή μάνα μου εἶνε

— Αλήθεια;

— Ναι, ἀφεντικός ἀλήθεια σου λέγω.

— Καλὰ τὸ λοιπόν, ζεῦσα...

Ο σγυνωτος εἰσῆλθεν πρῶτος εἰς τὸν κῆπον καὶ
ώδηγησεν εἰς τὸ καλυδόσπιτον τὸ παιδίον τὸ ὅποιον
ήρχεται κατόπιν του...

A. P. K.

(Κατὰ τὸ γαλλικόν.)

ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

"Οσοι ἔχουν εἰς μακρινὴ μέρη συγγενεῖς, ή εἴναι στέλλουν μὲ ταχυδρόμους. Δὲν πρέπει δύνας νὰ νομί-
ζομεν διτὶ οἱ δρέπαι τὸν χρόνον ἐκείνων ἡσαν δύως
εἰς ἄλλους τόπους, συνενούνται δι' ἐπιστολῶν. Πόσα
οἱ τωρινοί. Πολλάκις ἐκείνος ὁ ὅποιος ἐπήγανε τὴν
ἐπιστολὴν ή ἐφούευτο καθ' ὃδον ή δὲν εἰμπόρει νὰ
περάσῃ ἐνα ποταμόν, ὁ ὅποιος εἰχε ὑπερηχειλίση,
ή ήθενει ὁ ὑπόπο... "Οταν δὲ ἐπρόκειτο νὰ στείλουν
καὶ ἀδελτῶν, η δὲν ὑπῆρχον τὰ ταχυδρομεῖα διὸ
νὰ στέλλουν ἐπιστολὰς εἰς τὸ ἀγαπητά των πρό-
σωπα!.. Καὶ δύω, τὰ ταχυδρομεῖα δύως εἴναι σή-
μερον, μὲ τὸ γραμματίσησκον τὸ ὅποιον κολλώμεν
ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς καὶ την στέλλομεν ὅπου θέλομεν,
δὲν εἶναι ἀρχαία ἐπιστολής.

Οι Πέρσαι τὸν παλαιότατον καιρὸν μετεχεισκούσι πρὸς συνενόρητον κελεύθωντον ἀπὸ τὴν φυλέαν ὅπου
εἶχεν γεννηθῆ τας ἐπήγανους εἰς μακρινὴ μέρη,
κάτω δὲ ἀπὸ τὰ περά των, μὲ κάποιον χρῶμα,
ἔπειθον ἐπόμη εὐφύεστερὸν τρόπον: ἐξόριε τὴν κε-
ραυνοῦν ἐνὶ σκλάδου καὶ ἔγραψεν ἐπάνω εἰς τὸ κρα-
νίον του, τὴν μωσικὴν εἰδησην: ἐπερίμενε νὰ φυτρώ-
σουν μαλλιὰ εἰς τὴν κεφαλήν του. Ὡστε νὰ κρύψουν
τὰ γράμματα καὶ ἐπειτά τὸν ἐστείλειν ἐκεῖ ὅπου
κέθελε.

Ἐννοεῖτε ὅτε τὸ μέσον τοῦτο ήτο μὲν ἀσφαλὲς
ἄλλα καὶ πολὺ ἀργὸν πόσες καιρὸς ἐπρέπει νὰ περάσῃ
διὸ νὰ μεγαλώσουν τὰ μαλλιά του παραδίζουν, ἐκεί-
νου ταχυδρόμου!

Εἰς τὴν Τουρκίαν τὸν δέκατον ἔκτον αἰώνα κάθε
ταχυδρόμος εἶχε τὸ δικαίωμα δάκις ἐκουράζετο. ὁ
ἴτιος του, νὰ ἀρτάζῃ τὸν πρῶτον ὅπον τὸν ὅποιον
εὔρισκε καὶ διὲ ὁ ὑπόποιος ἐκεῖνος εἶχε καταλαβάτην
εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ τον καταβιβάζῃ καὶ νὰ τον
ἀργῆ ἐις τὸ μέσον τοῦ δρόμου. Ο ἵπτενς ἡδύνατο
βέβαιας νὰ φύγῃ ἥρ' οὐδὲ ὁ ὑπόποιος του θὰ ἐτρέχει περισ-
σότερον ἀπὸ τὸν κουρασμένον τοῦ ταχυδρόμου, ἀλλ' ἐφεβεῖτο τὴν φοβεράν τιμωρίαν, η ὅποιος τον ἔνθετεν.

Εἰς τὸ Πέρσα πρὸ διακοσίων ἑταῖρη ἀκόμη τὴν
έργασίαν τὸν ἵπτων ἔκχρινον σηνθρωποι. Μερικοὶ
ώιντο δέσμους, τρέχοντες πολύ, ἐφορτύνοντο τὸν ταχυ-
δρόμον εἰς τὸν δύναμιν των καὶ τον ἐπήγανον ἀπὸ
τηδεις ἀνθρώπους ἥρχισαν νὰ τα γράφουν καὶ νά τα

ἄλλος, παρέκει ἄλλος ἔως οὐ ἔρθινεν εἰς τὸν
προσρισμόν του.

Εἰς τὴν Ἑλλάδαν οἱ ταχυδρόμοι ἦσαν καὶ πεζοὶ
καὶ ἔφιπποι. Ἐνθριμεῖσθε ίσως ἀπὸ τὴν ἐλληνικὴν
ἰστορίαν τὴν ταχυδρόμον ἐκείνον ὁ ὅποιος ἐστάλη εἰς
Ἀθήνας διὰ ν' ἀναγγελῆ τὴν ἐν Μαραθώνι μά-
χην καὶ μόλις προφθάσας νὰ εἴπῃ ἐνκήσταμεν ἐπε-
σε καὶ ἔξπενετε" τόσον πολὺ εἶχε τρέψῃ!..

'Ολιγον κατ' ἀλίγον ιδρύθησαν τὰ ταχυδρομεῖα:
ἄλλα τὰ ταχυδρομικὰ ἐστάχιζον πολὺ ἀκριβά, καὶ ἡ
τιμὴ των ωρίζετο ἀναλόγως τῆς ἀποστάσεως' ἀλ-
λούριον εἰς ἐκείνον ὁ ὅποιος ἐλάμβανε γράμμα ἀπὸ
μέρος μακρινόν! ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ τὰ μαλλοκέ-
ταλά του· διότι τότε ἐπλήρωνον δχι δοσοὶ ἔστελ-
λον τὴν ἐπιστολὴν ἀλλ' δοσοὶ τὴν ἐλέμβανον. Τῷ
1838 εἰς ἄγγλος ὄνδρας Ρόσουλανδ Χίλλ περιη-
γεῖτο τὸ βόριο μέρη τῆς Σκωτίας. Ἡμέραν τιὰ
διερχόμενος ἀπὸ χωρίον τοῦ, εἰδὼ μακρόν τινα γρα-
μματοκομιστήν, δοσις ἔδιδε εἰς μίαν γυναικα ἐπιστο-
λῆν σταλεῖσκαν ἀπὸ τὸ Λονδίνον.

Η γυνὴ ἡρώτησε πόσα· ἐπρεπε νὰ πληρώσῃ
ὅταν δέ τη το εἴπεν ὁ γραμματοκομιστής κατεξ-
έστησε μελαγχολικῶς τὴν κεφαλήν της, ἐστρέψε καὶ
περιέστρεψεν ἐντὸς τῶν δικτύων τὴν ἐπιστολὴν καὶ
τὴν χρήσιμη, αὐτὸς δὲ νὰ είναι δοσοὶ τὸ δοντάτον ὀλιγα-
τερα· διὸ νὰ μὴ γίνωνται δὲ καταχρήσεις ἐπρετεινό-
τησης: νὰ κολλᾶται τὸ γραμματίσμον ἐπὶ τεν
φασέλλου τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον
νὰ πληρώνῃ ὁ στέλλων καὶ δχι ὁ λαμδάνων τὸν
ἐπιστολὴν. Τὸ σύστημα τοῦτο διεδήθη πανταχοῦ
αὐτές· ἀλλ' αὐτὴ ἐσκέψη πρὸς στιγμήν καὶ ἐπειτα
πάντηρησεν ὅτι δέν δέδητο νὰ πληρώσῃ ἀντὶ αὐτῆς
ἀνταλλάσσομεν εὐκόλως ἐπιστολῆς εἰς τὸ ἐστατερί-
τηρα· διὸ νὰ μὴ γίνωνται δὲ καταχρήσεις ἐπρετεινό-
τησης: νὰ κολλᾶται τὸ γραμματίσμον ἐπὶ τεν
φασέλλου τῆς ἐπιστολῆς καὶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον

Ο Ρόσουλανδ Χίλλ ἐπλήρωσαν εἰς τὴν γυναικά,
της ἐποίαν ἀλυπήθη, καὶ ἡ ἐπρέστενε νὰ πληρώσῃ
σχεδὸν τοῦ κόσμου, καὶ ἡμεῖς δὲ εἰς τὴν Ἑλλάδ-η
πάντηρησεν ὅτι δέν δέδητο νὰ πληρώσῃ ἀντὶ αὐτῆς
ἀντικείμενος τὸν ὅποιον δέν ἔγνωριζε. Ο Ρόσουλανδ
Χίλλ ἀνεγγήρησε· ἀλλ' εἰς τὸ δρόμον ἐσκέψη ὅτι
τούς ἔνθετοι πέποιστοι εἶναι τέλεια.

ΚΑΘΕΝΑΣ ΤΗΝ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟΥ

«Πῶσ! ἐδῶ εἰσαι ἀκόμη; εἶπεν ὁ λεπτοδείκης
εἰς τὸν ὄροδεικτην. Ἐγὼ ἔκαμψα δέκαν τὸν κύκλον
τοῦ ὄροδογίου ἀπὸ τὴν στήγην που ἐχωρισθημέν,
ἐντὸς συ κατὰ ἐνα ἀριθμὸν μόνον ἀπεικρύνησε ἀπὸ
τὸ σήματον εἰς τὸ δοπιόν σε ἀρησης.

— Καὶ δύως ἔκαμψα καὶ ἔγως δουλειέων ἔκαμψες
καὶ σὺ, ἀπήγητσεν ὁ ὄροδεικτης.

— Πῶσις το ἐγγητες τούτο; ἡρώτησεν ὁ πρόπτος
σπεύδων τὸ βῆμα του διὰ νά τον περάσῃ:

— Τὸ ταξιδίδι τὸ δοπιόν ἔκαμψες σὺ γύρω τοῦ
ἄροδογίου καὶ τὸ διδύλιον μού, τὸ δοπιόν ἔκαμψες
τὸν ταχυδρόμον, παραστάνουσαν καὶ τὰ
δύο ἔν καὶ τὸ κάτεν πράγμα, δηλαδή μίαν ὄρον. Δὲν
εἰμπόροσν δέλοι νὰ φύσουσιν εἰς τὸ δέλιον ἀποτέλεσμα
μὲ τὴν δέλιον εὐκόλιαν καὶ μὲ τὴν δέλιον ταχύτητα.
Εἰς τὸν διαθέτων εἰς τὸν δέλιον.

— Μπορει νὰ εἰν ἔται, ἐφώνακεν δὲ λεπτοδείκης
εἰς τὸν σύντροφόν του, ἀλλ' είραι τῷρα πολὺ μα-
κρὺν καὶ δέν σ' ἀκούων. Φύλαξε ἔται ἄλλο ἔχεις
νά μου εἴπῃ; καὶ δέλιον θὰ ξαναπεράσω θὲ τ'
ἀκούων.

Ο ΦΟΒΗΤΣΙΑΡΗΣ

•Ρυθμὸς ἑμβατηρίου

Μελῳδία Γαλλική

Mέ - σα . Έτους κή - πους τοῦ χω - ροῦ Μι - κρό παι - δί . έ -
 ζοῦ — οε, Μ' α - πο - τὴν πόρ - τη τοῦ σπι - τιοῦ Νὰ ε - θηγ δὲν 'τολ -
 μοῦ - σε. Εἴ - χε τρε - μοῦ — λα δυ - να - τῇ. "Ο - ταν του 'φώ - να - ζαν στ' αὐ -
 τί: "Ωχ! ωχ! ωχ! χι! χι! χι! Τι φα - θη - ται - ρι - χο, παι - δί!"

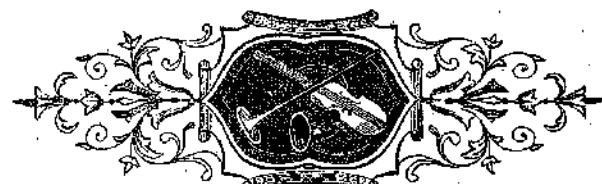
Μέσα 'ς τοὺς κήπους τοῦ χωροῦ
 Μικρὸ παιδί ἔξοδες,
 Μ' απὸ τὴν πόρτα τοῦ σπιτιοῦ
 Νὰ έθηγ δὲν 'ταλμαστεῖ
 Εἴχε τρεμούλια δυνατή
 "Οταν τοῦ φώναζαν 'στ' αὐτί;
 "Ωχ! ωχ! ωχ! ωχ! χι! χι! χι! χι!
 Τι φοβητσιάρικο παιδί!

"Αν ἔδειπε καρμικὴ γρῦψ
 Τὸ στόμα τῆς ν' ἀνοίγῃ,
 'Εφώνας' ἀπὸ μακριά
 Καὶ ὅπου φύγει—φύγε.
 "Αν ἔδειπε' ἔνα ποντικό,
 "Ω! τὶ φωνὲς καὶ τί κακό!
 "Ωχ! ωχ! ωχ! ωχ! χι! χι! χι! χι!
 Τι φοβητσιάρικο παιδί!

Σὺν ἔδειπε 'ς τὸν οὔρανὸ
 Ν' ἀστράφῃ ὅταν βρέχῃ,
 Σῶν ἄκουγέ τὸν κερκυνό
 Στὴ σύννεφα νὰ τρέχῃ,
 Μέσ' 'ς τὸ κελάρι μοναχό
 Κρυμμένο ἥτον τὸ φτωχό.
 "Ωχ! ωχ! ωχ! ωχ! χι! χι! χι! χι!
 Τι φοβητσιάρικο παιδί!

Μ' ἀπὸ τὸν φόβο τὸν πολὺ¹
 Χλωράδα ἔχει πάρη
 Καὶ ὁ καθένας τὸ καλεῖ,
 Τὸ κράζει κιτρινάρη.
 Καθένας ἀς τὸν λυτηνό
 'Αλλ' δύμας μή τὸν μυηθῇ.
 "Ωχ! ωχ! ωχ! ωχ! χι! χι! χι! χι!
 Τι φοβητσιάρικο παιδί!

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΩΣ ΦΕΥΓΕΙ Η ΣΤΕΝΟΧΩΡΙΑ

(ΔΙΑΛΟΓΟΣ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΣΩΣΩ. Σταυρούλα, ἔρχεσαι νὰ παιξῃς μαζί μου; γιατί στενοχωροῦμαι μόνη μου.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. "Ηθελα νὰ ἔλθω, ἀλλὰ δὲν μπορῶ βιάζομαι πολύ.

ΣΩΣΩ. Κρημα! θά σου ἐδειχνα τῆς κουκλές μου καὶ σὺ τῆς ὄικες σου. Να! βλέπεις

αὐτήν που ἔχω
 μαζί μου; δὲν είνε
 ώραία; Εἰ λοιπόν, αὐ -
 τή είνε η πλέον ἀσχημή
 ἀπὸ όλες τῆς κουκλές μου.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. "Έγώ δύμας δὲν ἔχω κού -
 λες, κυρία Σωσώ.

ΣΩΣΩ. Δὲν ἔχεις κουκλές! φαντάζομαι λοιπὸν
 πόσον θὰ στενοχωρήσαι, ἀφοῦ ἔγώ ἔχω τότες καὶ πάλιν πλήττω.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. "Οχι, κυρία Σωσώ, δὲν στενοχωροῦμαι, δὲν ἀδειάζω νὰ στενοχωροῦμαι.
 Σήμερον τὸ πρώτο, παραδείγματος χάριν, ἐσηκωθηκα, καθὼς καθε τρω, μὲ τὸν πετεινὸ
 καὶ ἄρμεξα τῆς ἀγελάδες μας, ἐπειτα ἐνδύθηκα κ' ἐπῆγα γάλα σὲ τρεις πελάτες μας μέσα
 'ς τὸ χωριό που δὲν μποροῦν γὰρ ἔρχωνται νά το παίρνουν μόνοι των . . .

ΣΩΣΩ. Εμεῖς στὸ σπίτι μας πένομεν καφὲ μὲ γάλα, ἀλλὰ δὲν ἔχομεν πελάτες.

ΣΤΑΥΡΟΥΛΑ. "Οταν ἔγριζα,—καὶ γ' αὐτὸν βιάζομαι τώρα τόσο πολύ,—ἐστάθηκα
 λίγο στὰ χωράφια που ἔθεριζαν, καὶ ἔγειρα τὸ καλάθι μου μὲ στάχυα νά τα δώσω
 τῆς κυρούλας μου, που ἔχει καὶ ἀλλα μαζεύσῃ.

ΣΩΣΩ. "Ω! καὶ ἔγώ ἔχω κυρούλαν, ἀλλὰ φροντίζει δὲ' αὐτὴν ἡ τροφός μας.

— Τί νά σας τραγουδήσω; το «Θ' ἀφήσῃς τὰ βουνά μας» ή το «Σ' αν τὸ πευλάκι»;

— «Ο, σε θέλεις.

Το παιδίον ζήχισε:

Θ' ἀφήσῃς τὰ βουνά μας
νὰ πάς σε τότο μακρύν
κ' ἔγω ἡ φωνὴ μανοῦλά σου
δὲν εἰμπορῶ νάθλοι.
Φύλαγέ το, ξενητεά,
τὸ παιδί που στέλνει ο Θεός;
ἴσεις μανοῦλες τοῦ χωρίου
τὸ διώχνομ' ἀπ' τὸν τόπο μας
λεγωντάς τους ζ' τὸ καλό,
ζ' τὴν καλή τὴν ὥρα,
ζ' τὸ καλό,
ζ' τὴν καλή τὴν ὥρα.

— Λέγε καὶ τὸ φέλο!
εἶπεν ή γυνὴ μετά τούς τε
λευταῖς στίχους.

‘Ο δὲ Παναγιώτης μὲ
προθυμίαν ἔξηκολούθησε:

‘Αρχέεις τὸ ταξίδι,
ποιὸς ξέρει κι' ἂν σε ζανιάδη!...
άχ! δὲν βασιῆ η μανοῦλά σου
νὰ σ' εὐχήθῃ γλυκά!
τὴν προσευχήν σου καὶ δουλειά,
σὲ δυνακόβ' η προσευχή,
καὶ κάπου συλλεγίσου με,
φέρεις χορά η ἐνθύμησι!

Σύρε, σύρε 'ζ τὸ καλό,
ζ' τὴν καλή τὴν ὥρα,
ζ' τὸ καλό,
ζ' τὴν καλή τὴν ὥρα.

— Πολὺ καλά, πολὺ κα-
λά, εἶπεν ο ἄνθρωπος τοῦ
καλυδοσπίτου ἀμά τὸ παιδίον
ἔτελείσει τὸ φέμα, δὲν εἶνε
τὸ γελαστὸ τὸ τραγούδι σου· μὰ δὲν πειράζεις· νὰ γιὰ λείωσε τὴν ἔργασιον ταῦτην;

“ΕΙΔΕ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ ΝΑ ΠΡΟΧΩΡΗ ΚΡΑΤΩΝ ΔΥΟ ΦΟΒΕΡΑΣ ΜΑΧΑΙΡΑΣ...” (Σελ. 83)

Τῷ ἔδωκε δὲ ἐν πινάκιον μὲ λάχανα καὶ δοχεῖον πλήρες θάλατος. Ο Παναγιώτης ἔπιε πρῶτον τὸ θύρωρο, διότι ἔδιψα καθ' υπερβολήν· ἔπειτα ζήχισε τὸ παιδίον γάζη ἀλλ' η ὁδοπορία τῷ ξηροῖς τόσον πολὺ τὴν δρεσσίν του φέτος εἰς διλήγα λεπτὰ ἔφαγε τὸ περιεχόμενον τοῦ πινάκου.

— Βλέπω πως ὅποις χάνει τὸ δρόμο του 'ζ τὸ βουνό κάνει πολλὴ δρεσσή.

Ο δυστυχής Παναγιώτης δὲν εἶσαιρε τί νὰ εἰπῇ· Θέλεις νὰ καιμηθῆς ἔδω ἀπόψε; εἶπε μετ' ἀλγόν η Γιακουμῆς.

— Ναι, κάνε μου τὴν χάρι νὰ μ' ἀφήσεις νὰ κοιμηθῶ ἔδω ἀπόψε.

— Μὰ δὲν ἔχω στρώματα νὰ σου διδώσω.

— Δὲν πειράζεις· καιμοῦμαι πάνω 'ζ ταχύρα.

Ο Γιακουμῆς ἀπέτεινεν ἀκόμη ἔρωτήτεις τινάς

περὶ τῆς οἰκογενείας του, τοῦ ἐπαγγέλματος τοῦ πατέρος του, ἔπειτα δὲ ἀμά ἔτελείσει τὸ δεῖπνόν του,

— “Ελα μαζί μου, εἶπε, η ὥρα εἶναι περασμένη, πρέπει νὰ κοιμηθοῦμε.

Αντήλασε βλέμμα συνεννοήσεως μετά τῆς συζύγου του, ξηράφεν ἔνα φανόν, ξηνοῖξε τὴν θύραν καὶ εἶπε εἰς τὸ παιδίον νά τον ἀκολουθήσῃ ἀδήγησε δὲ αὐτὸν εἰς τὸ σκήνον τοῦ κήπου, εἰς ἕνα χαλασμένον στάλλον, ἐντὸς τοῦ δισέλου ἐκοιμάσθη ὅσος τις πλαγιασμένος ἐπὶ γόρτων.

Κύττα καὶ διάλεξε θέσι, τῷ εἶπε· ποῦ σ' ἀρέσει νὰ πλαγιάσους;

Ο Παναγιώτης τον παρτήρησε ὡς νὰ παρεχάλει αὐτὸν μὲ τὸ βλέμμα του νὰ μή τον βάλῃ πολὺ

πληγίους τοῦ ὄνου, δὲ διότις τὴν νύκτα, εἰς τὸν ὄντον του, ήτο κινδύνος νά τῳ δώσῃ κανένα φοβερὸν λάκτισμα καὶ νά τον ἀφήσῃ εἰς τὸ τόπον.

— Εδῶ θὰ πλαγιάσω! εἶπε τὸ παιδίον δεκτικόν μικράν γονίν τοῦ στάθλου.

— Θά μου χαλάσῃς, βλέπω, ἔνα δεμάτι ἄχυρο, γιὰ νὰ κάμης στρώμα σου..

— Μου φέναινει, καὶ μισό.

— Μή σε νοιάζη, δὲν θέσου δώσω δλάκαρο.

Μὲ ἐν δικράνον η Γιακούμης πατεβίσασεν ἐν δέμα ἄχυρο, τὸ ἔχωρισεν εἰς δύο

τὸ ἔδφος. Αφ' οὐ δὲτεγκαστὸ τὸ τραγούδι σου· μὰ δὲν πειράζεις· νὰ γιὰ λείωσε τὴν ἔργασιον ταῦτην;

— Εἶναι τοῦ κρεβάτι σου, εἶπεν εἰς τὸν Παναγιώτην. Θαρρῶ πως ἔδω θάσαι ποιὸ καλά παρὰ σ' τὸ βουνό.

— Ω, ναι, σ' εὐχαριστῶ πολὺ.

— Πλάγιασε γρήγορα γιατί θὰ πάρω τὸ φέτος.

Ο Παναγιώτης ἐσπειρώθη ἐπὶ τοῦ ἄχυρου, ἔθεσε δὲ κάτω ἀπὸ τὴν κεφαλήν του ὡς προσκεφάλαιον τὸν μικρὸν τοῦ σάκκουν, καὶ ἐπερυμάσθη δύσον ημέρασε πλησίον τοῦ τόπου.

— Επλάγιασες;

— Επλάγιασα, φρεντικό.

— Καλή νύκτα!

— Καλό ξημέρωμα, φρεντικό.

Ο ἄνθρωπος ἔσχημθεν, ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τὴν ἔκλειδωσεν ἀπὸ ἔξω. ‘Εν τῷ ἔνησκοληστο εἰς τοῦ φανὸς ἔρριπτε τὰς ἀκτίνας του εἰς τὸν στάθλον, ἀπὸ τας χαρχημάδας τῆς θύρας ἀλλ' ἀμά

ἀπεμπλόκηθη, αἱ ἀκτίνες ἔγειναν ἀδύνατον ἔπειτα φωνήν νὰ ἔριεται: — Ήσσαι ἔτοιμη γυναῖκα; — Ναι, ἀνδρα! — Επῆρες τὸ πιάτο; — Ηοὶ πιάτο; — Ποῦ θάλιωμε τὸ αἷμα ὅμιλο το σφάξωμε.

Ούτω δὲ δημιύνων ὁ ἄνθρωπος τοῦ καλυδοσπίτου ἤκοψε τὴν μίαν ἐξ τῆς ἀλήθης δύναμης μεγάλας μαχαίρας τῶν διποίων αἱ λεπίδες συνεκρύνοντο μὲ ἀπάλιον κρότον.

Ο Παναγιώτης ἡσθάνθη τὸ αἷμά του παγκόνον εἰς τὰς φλέβας του. Ανετυνάθη μὲ ἐν πτήσημα, εἰδεν ἀπὸ τὴν ράγην τῆς θύρας καὶ εἶδε τὸν ἄνθρωπον ἔκεινον νὰ προχωρῇ, ἔχων ἀνασκοπικῶν τὰ μανικιά του καὶ κρατῶν δύο φοβερὰς μαχαίρας. Τὸν παρηκολούθει δὲ η σύνγρος του κρατοῦσα ἐν βαθὺ πινάκιον. Και οἱ δύο δέ ἐφεντύωτα ἄγριοι.

Τὸ δυστυχὲ παιδίον τόσον ἐφοβεῖτο ὅτις δὲν έπλεμα νὰ κινηθῇ ήκανε τὸν δημόρον νὰ φυσά δυνα-

• ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΑΒΑΛΟΥ ΕΚΟΙΜΑΤΟ ΟΝΟΣ ΤΙΕΣ. (Σελ. 82)

Η ὥρα θὰ ήτο μόλις πέμπτη τῇ πρωΐς δέντε ἐξύπνησε. Μόλις ζήχισε νὰ γίνεται καρπότερη κινήματά των πομακρυνθοῦν καὶ διτέ δέντε ἐσκόπευον αὐτὸν νὰ σφάξουν. Αλλὰ φατασθῆτε τὸν τρόμο του διευθυνούντος εἰς τὸν στάθλον. Τότε πλέον τον κατέλαβεν ἀπέλασίκ.

— Ήδω ἔρχονται! ἐμένας ἔρχονται νὰ σφάξουν! Αχ, μανοῦλά μου, ἀθελφάκια μου, δὲν θά σας ξανθίωνται τὰ πλέοντα.

(Επειτα συνέχεια)

A. P. K.

— "Ει φίλυππε, είσαι εὐχαριστημένος που έπιά-
σθηκα πρὸς χάριν σου;"

Εἶπα ναί, ἀλλὰ μοὶ ἐφήκινετο ότι τὸ ζῆτημα
ἡτο ὅλιγον λεπτόν ἀφῆκα λοιπὸν τὸ κασκέττον
κατὸ γῆς καὶ ἐσήκωσα τὸ δυστυχισμένον μου ἡμί-
ψιλον, καὶ προσεπάθουν γά το ἐπαντέρεω εἰς τὸ
χρυκόν του σχῆμα. 'Αλλ' εἰς μάτην, ἡτο κατε-
στραμμένον ἔγελῶς.

"Αφησέ το, εἴπεν ὁ Παῦλος, καὶ πάρε τὸ κα-
σκέττον του 'Αχιλλέως, ἀφοῦ τοι τὸ προστέρη; δὲν
μπορεῖς γὰ πᾶς ξεσκύμψωτος ἀφοῦ βρέγῃ, οὐ σε πε-
ριγελοῦν στὸν δρόμον;"

Ο 'Αχιλλέως ἐ-
στράφη αἰφνῆς.

"Ἀλέθεια! δέν το
ἐσυλλογίσθηκα αὐτό.
Βρέγη, πολὺ. 'Ε!
κύρ Φίλυππε, τὸ χρε-
άζομα τὸ κασκέττο
μου, φίλε μου!"

Τὸ ἑσήκωσε καὶ
τὸ ἔδυθισεν ἀπόφαλάς
ὅχι εἰς τὴν κεφαλήν
μου ἀλλ' εἰς τὴν ιδι-
κήν του. 'Εν τούτοις
ἐπταριμένην μὲ δόρην
μου τὴν δύναμιν, διό-
τι ἡ βροχὴ εἰχε δικ-
περάσῃ τὴν κόμην
μου.

Ο Παῦλος ἔδγα-
λε τὸ κασκέττον του:

"Πιάσε! ἀνέκραξε ρίπτων αὐτὸ πρὸς ἐμέ.

Καὶ ἀνεγνώρισε τρέχων.

"Το κάριετ' εἰς τὸ ἀστεῖα, εἴπεν ὁ 'Αχιλλέως, θὰ
γυρίσῃ πίσω γά το ζῆτημη."

Άλλα δὲν ἐπέστρεψε. 'Αφοῦ ἐπεριμείναμεν δλί-
γον, ἀνεγνώρισμεν καὶ ἥρετες διότι ἡ πεῖνα μῆς
έκεντα. Κάμπτοντες τὴν γωνίαν τῆς ὅδος εἴδομεν
τὸν Παῦλον. 'Ετρεχε γρήγορα, ἡ βροχὴ κατέβρε-
χε τὴν κύμην του καὶ ἐσχημάτιζε μικροὺς ρύακας
εἰς ὅποιος ἐπίπτων εἰς τὸν λακιμόν του. 'Ητο κάκι-
νος καὶ ἐφάνετο πολὺ στενοχωρημένος, διότι πλήθες
παιδίων ἐτρέχον ὄπίσω του φωνάζοντα. Οἱ διεβάται
ἐστρεφόν γά τὸν ποτὸς ἐτρεχε τοιουτοτρόπως μὲ
ἀπίκετή τὴν κεφαλήν ἐν ὥρᾳ βροχῆς καὶ μὲ τοιαύ-
την συγοδίαν. 'Ο καλύτερος ὁ Παῦλος ἡτο φυσικά

δειλὸς καὶ πολὺ εὐαίσθητος εἰς πᾶσαν παρατήρησιν.
“Ωστε θὰ ὑπέφερε πολὺ βαδίζων οὕτως ἐπὶ θῆμασιν
σχεδὸν ὄφραν.

Ἐτρέξαμεν κατόπιν του ἐγώ μὲν πλήρης ἀγέ-
πης καὶ εὔγνωμοσύνης, δὲ δὲ 'Αχιλλέως ἀπειλῶν
“νιά σπάσῃ” εἰς τὸ ξύλο ὅλο αὐτὸ τὸ σκυλολόγι. »
Άλλας ἀνεχατίσθη, δ σκοπός του δενδές μου Καλ-
λιάρχης παρουσιάσθη αἵρησης ἐνώπιον μας μὲ το
πλέον αὐτηρότερον του θύρας.

“Τι σημαίνουν ὅλα αυτά; εἰπετε μητὶ τὴν ἀλή-
θεαν.»

Ο 'Αχιλλέως ἔλαβε τὸν λόγον, καὶ δὲν ἀπέκρυ-
ψε τίποτε, μήτε ὅτα
ἥσαν ἐναντίον του,
διότι ἡτο γενναῖος
τές στηγμάτες τῆς συγ-
κινήσεως. 'Ο κύριος
Καλλιάρχης ἤκουσε
σιωπῶν δὲν ἔκαμε
καρυμλαν παρατήρησιν
καὶ μάλιστα οὗτε διὰ
τὴν πάλην τὸν ἐπέ-
πληγές. 'Άλλα στρα-
φεῖς πρὸς τὸν Παῦ-
λον, ἔλαβεν αὐτὸν ἀπὸ
τοῦ βραχίονος, καὶ μὲ
φωνὴν τόσῳ γλυκεῖν
ώστε μᾶς ἐπροξένη-
σεν ἀναπτυχίσκοντες· εἶπε:

“Παῖδε μου, εἴμαι
εὐτυχής διότι βλέπω
ὅτι σὺ ἔχεις τὸ ἀληθινὸν θάρρος: τὸ ή τὸ ικανὸν θάρρος.

Ο Παῦλος ἡρυθράσσεν ως κύρος ἀλλ' οὐδέποτε
ἀλλοτε μοὶ εἶχε τανῇ πλέον εὐτυχής, οὗτε πλέον
ὑπερέφανος.

Ἐδεὶς διηγούμενος ἐπαυσε τὴν διηγήσιν καὶ
εὐθὺς ἤρχισαν τὰ σχόλια εἰς τὸ ἀκροστήριον. 'Ο
Γεωργίος εἶπε καθηρά διότι ἡ 'Αχιλλέως δριτικῶς
ἡτο λαμπρὸ παιδί: Εἶνε καλός, εἶπε, γενναῖος καὶ
ἀνδρεῖος, καὶ δυνατός μὲ το παραπάνω. 'Εγὼ θὰ
ήμουν πολὺ εὐχαριστημένος γά του ὀμοίαζε. »

Η Ἰητρένεια ἐσείσεις τὴν κεφαλήν.

Παιδιά μου, εἴπεν ὁ θεῖος Φίλυππος, οἱρίστε
τὰς κείσεις σας εἰς τὸ τέλος τοῦ διηγήματος μου ἀν-
δέν το ἐδραγόντες, θά το ἐξακολυθήσωμεν αἵρετις. »
[Ἐπειτα συνέχεια]

ΝΙΚΟΣ ΑΓΓΙΦΟΡΟΝ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν του Μ. ΖΕΝΕΝ)

Ο ΠΑΥΛΟΣ ΕΤΡΕΧΕ ΓΡΗΓΟΡΑ

Η ΟΙΚΟΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ

ΚΩΜΩΔΙΑ ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ ΜΙΑΝ

ΠΡΟΣΩΠΑ: ΜΑΡΙΑ οἰκοδιδάσκαλος. ΘΕΑΝΩ ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΣ.

[Σπουδαστήριον, τράπεζα, βιβλία, γεωγραφικοί χάρται.]

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

μητέρώ μου, θὰ μοῦ ἐφέροντο πολὺ καλλίτερα...
'Άλλα!... ἐτελείωσε... τὸ ἀπεράσια, θά το εἴπω
εἰς τὴν κυρίαν Ζωηρού μετὰ τὸ τελευταῖον μου μά-
θημα, καὶ ἔπειτα θ' ἀναχωρήσω. ('Ακούονται γέλω-
τες καὶ φιδράι γραυγαί παιδίων.) Αὐτὰ διασκεδά-
ζουν κ' ἔγω κλαίω! Πόλον εὐτυχής θὰ ήμην αὖ
με ἀγαποῦσαν;

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΜΑΡΙΑ· ο ΛΑΚΙΒΙΑΔΗΣ ἔμβανε παιζων τὴν σφα-
ραν, η δὲ ΘΕΑΝΩ παίζουσα τὴν στεφάνην.

ΜΑΡΙΑ. Είνε ώρα γὰ μελετήσετε παδιά, ἀρήτε
πλέον τὰ παιγνίδια. ('Ο 'Αλκιβιάδης ἐξακολουθεῖ ώς
καὶ η ἀδελφή του τὸ παιγνίδιόν του καὶ αὐτὸς μὲν
πλησιάζει τὴν σφαίραν η δὲ Θεανώ τὴν στεφάνην.)
Πιστεύω διό δοκιμάσεις σας δὲν εἶναι γὰ μὲ προσβά-
λετε. (Δικιβάνει τὴν σφαίραν καὶ τὴν στεφάνην καὶ
τὰς θέτει εἰς μίαν ἀκρανήν). Γώρα πάρετε τὰ βιβλία
σας, καὶ καθήσατε ἀδεῖ νὰ γράψητε τὸ γράφιμόν
σας. ('Ο 'Αλκιβιάδης λαμβάνει τὸ βιβλίον του καὶ
το πετά ύψηλά εἰς τὸν άέρα, η δὲ Θεανώ γελᾷ δυ-
νατά.) 'Αλκιβιάδη, τ' εἰν' αὐτά που κάμνεις, παι-
δί μου;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Δέν μ' ἀρέσει γὰ διαβάζω. ('Ανοίγει
τὸ βιβλίον.)

ΜΑΡΙΑ. 'Άλλ' εἶνε ἀνάγκη γὰ μάθησε. 'Αλκιβι-
αδή δὲν εἶνε δυνατόν γὰ μείνης ἀγράμματος. 'Ελε-

πληγέν μου. 'Ανάγκωσε δυνατά μίαν φοράν το μάθημά σου.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τὸ ἐδιάβασα σήμερα τὸ πρώτον.

ΜΑΡΙΑ. Τὸ ἐμελέτησες; δύνας ἀσχημα. (Πλησιάζει χωρὶς διάστοις) 'Αρχισε ἡτού, ἀπ' αὐτήν τήν γραμμήν, ίδε.

(Ο 'Αλκιβιάδης ἔντι νὰ ίδῃ συλλαμβάνει μίαν μονήν).

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Επικαστα τήν μονήν, Θεανώ.

ΜΑΡΙΑ. Δὲν ήλθαμεν ἑδῶ διὰ νὰ πιάνωμεν μυτας ἀλλὰ διὰ νὰ μελετησωμεν. Κρατεῖς ἀνόητον τὸ βιβλίον σου, τί τρόπος εἰν' αὐτός;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ ('Αναγνωσταν) ή—η—πο—πο.

ΘΕΑΝΟ. (Γελῶσα). Πωπώ! πωπώ!

ΜΑΡΙΑ. Αφησε τὸν ἀδελφόν σου νὰ εἰπῃ τὸ μάθημά του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Υπο—ταγή.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Πρὸς τοὺς με—με—γχ—λε—γαλες...

ΘΕΑΝΟ. (Γελῶσα) Γαλη! γαλη! ποῦ εἰν' αὐτή η κυρά γαλη. Ψιτ! ψιτ!

ΜΑΡΙΑ. Θεανώ, δην ἔξακολουθήσεις κατ' αὐτὸν τὴν τρόπον θὰ τε τιμωρήσω.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ... τέρους, πρὸς τοὺς μεγαλειτέρους. 'Ω! (Χαροπάται) 'Εως ποῦ θέλετε νὰ διαβάσω;

ΜΑΡΙΑ. 'Εω; ἑδῶ. Μόνον τέσσαρας λέξεις ἀνέγνωσες...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Τόσους πολύ! ἐπόνεσαν τὰ μάτιά μου. Δὲν μπορῶ πλέον νὰ διαβάσω...

ΜΑΡΙΑ. Πώ; δὲν θέλεις πλέον νὰ μελετήσεις;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Όχι, ἐδιάβασα σήμερα τὸ πρώτον. (Εἰς τὴν Θεανώ) Μπά! κοκρόους κάρυντες;

ΘΕΑΝΟ. (Φυσάεις τοὺς χαρτίνους κακόρους καὶ τοὺς σκορπίες). Κύττα, 'Αλκιβιάδη.

ΜΑΡΙΑ. 'Αν δὲν θέλετε νὰ μελετήσητε...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, θέλομεν διέτι θὰ το εἰπῆς πάλιν τῇ μητέρας.

ΘΕΑΝΟ. Δὲν εἰμπόρεσον νὰ γράψω: εἶνε χαλασμένη ἡ πέννα μου. (Κιτυπά τὴν τράπεζαν μὲ τὸ ἄχρον τῆς γραφίδος) Θέλω μίαν ἀλλήν.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Δὲν ἐπρεπε νά την επάσχεις, θά την ἔδειξα σ' τὴν ἄκρη τῶν βελῶν μου.

ΜΑΡΙΑ. (Διέδουσα γραφίδα εἰς τὴν Θεανώ καὶ ἐπειτα παρατηροῦσα τὸν χάρτην) Νά, μια ἀλλήν... Τὴν βλέπω;... ἐμελάνωσες ὅλο τὸ χάρτη!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Πωπώ, χάλια! (Γελά).

ΘΕΑΝΟ. (Πρὸς τὴν Μαρίνην). 'Έκουράσθηκαν τὰ δάκτυλα μου... δὲν εἰμπόρω νὰ γράψω, καλλιτεχνός εἶναι γά κάρια τίποτε ἀλλο.

ΜΑΡΙΑ. Μὲ ἀλλούς λόγους δὲν θέλεις νὰ κάμης τίποτε. 'Έννοεστε ὅτι δὲν εἰμπόρω νὰ σας κάμω διὰ τῆς βίτσας νὰ μάθητε, ἀν δὲν ἔχετε προσοχὴν καὶ ἐπιμέλειαν...

ΘΕΑΝΟ. Ποτὲ δὲν εἴσθε εὐχαριστημένη, κυρία. δὲν λέγω ἀλήθεια, 'Αλκιβιάδη; Κάθε 'λίγο καὶ 'λιγάκι μᾶς μαλάνει. 'Αφ' οὐ λοιπὸν εἴν' εἴστι καὶ ήμεταις οὔτε θὰ μελετήσωμεν οὔτε θὰ γράψωμεν πλέον, διόλου, διόλου.

ΜΑΡΙΑ. Τότε ἄλλο δὲν μου μένει νὰ κάρια παρὰ νὰ ἀναχωρήσω. Σᾶς μετεχειρίσθην μὲ τὸ καλόν, ἐφάνη ύπομονητική, πολὺν καιρόν, ἐπειτα ἡναγκάσθην, καὶ χωρὶς νὰ θέλω νὰ φανῷ αὐτήρος ἄλλα σεῖς ἔξακολουθεῖτε οὔτε νὰ με σέσεσθε οὔτε νὰ με ἔκτιματε ὡς, ἀπέκχυτο πλέον.

ΘΕΑΝΟ. 'Ερωτήσατε με διὰ τὸν κατακλυσμόν, ἀν θέλετε.

ΜΑΡΙΑ. 'Οχι, πρέπει νὰ γράψης καὶ σό, 'Αλκιβιάδη. ἔλλα νὰ μου εἰπῆς τὸ μάθημά σου, εἰδεμή θ' ἀναχωρήσω.

ΘΕΑΝΟ. Δὲν θέλω νὰ γράψω. Θέλω νὰ εἰπῶ τὸν κατακλυσμόν...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κ' ἐγώ δὲν θέλω νὰ διεβάσω πλέον ἀν θέλετε τὴν τῆς μητέρας. (Πίπτει χαρτί τὸ βιβλίον καὶ η Θεανώ βίπτει τὸ τετράδιον τῆς υψηλῆς.)

ΜΑΡΙΑ. Φεύγω λοιπόν! (Έβρεγχεται).

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ

ΘΕΑΝΟ, ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ

ΘΕΑΝΟ. Τραλαλά, τί καλά, δὲν ἔχουμε μάθημα σήμερα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Κάθε ἡμέρα πρέπει νά την πειράζωμε· ἔτοι δὲν θάχωμε ποτὲ μάθημα.

ΘΕΑΝΟ. Ναι, ἀλλὰ θὰ το λέγη τῇ; μητέρας καὶ η μητέρα θά της δίδη πάντα δίκαιον.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Δὲν εἶνε ζωή αὐτή που περιγομει μ' αὐτήν· δέν μας ἀφίνει νὰ πάμε 'ς τὸ ποταμάκι διότι, λέγει, δὲν πρέπει νὰ βρέξωμε τὰ πόδια μας· μᾶς βάζει πάντα νὰ πλύνωμε τὰ χέρια μας, ἀν ἔχουμε καὶ σταλίτσα χώρα μετάνια. 'Άν τρέχωμεν πολὺ καὶ είμεθα ιδρώμενοι δέν μας ἀφίνει νὰ πούμε κρύον νερό· δέν εἰμποροῦμε γάντια κάμωμεν ὅπι θέλομεν.

ΘΕΑΝΟ. 'Όπου πάμε, όπου σταθούμε μᾶς λέγει μελετήσατε, γράψατε!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Σ ταλάθεια θὰ φύγη τώρα, η ἔτοι φέύματα τάλαμε;

ΘΕΑΝΟ. Δὲν πιστεύω νὰ φύγη.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Εἶνε πολὺ δυτηρητημένη· μᾶς ἡ ἀλήθεια εἶνε πως καὶ ήμεται; δὲν εἰμεθα φρόνιμοι, διόλου. 'Ο Γιάννης δὲ ἔξαδελφός μας μᾶς εἴπεν ὅτι εἰμεθα κουτοὶ που διεβάζομεν, ὅπι αὐτός ὅλο πολλεῖ καὶ διδιώξει τὸν διδάσκαλόν του...

ΘΕΑΝΟ. 'Η μητέρα εἶπεν ὅτι δὲν θέλεις την μικράν του χειράς καὶ ὅτι πατέρας του καὶ η μητέρα του εἶναι φοβερά δυσαρεστημένοι μαζί του.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Αὐτός μᾶς ἔβαλε τέτοιες ίδες μέσα 'ς τὸ κεφάλι μας.

ΘΕΑΝΟ. 'Αλκιβιάδη, θαρρώ πως ἔκάνεις δοχεγματικά φνούμεν τόσον κακοί εἰς τὴν δασκάλισσά μας, γιατὶ ἐπὶ τέλους πρέπει νὰ μάθωμεν γράμματα.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Διατί;

ΘΕΑΝΟ. 'Ολοι μανθάνουν.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'ΑΙ μπά!

ΘΕΑΝΟ. Θέλω μας περιγελούν, ἀν δὲν εἰξεύρωμεν νὰ διαβάζωμεν.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. (Μὲ σοβαρότητα). Θαρρώ πως δὲν διασπαλλίσσαμεν τὸ πολὺ λυτηρόν μου· μοῦ ἐφίνη πως τούτοις.

ΘΕΑΝΟ. 'Ω! ἀλήθεια;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, πολὺ την ἔλυτησαμεν τὴν κατέργη...

ΘΕΑΝΟ. Μὰ δέν το ἔκάμαρμεν ἐπίτηδες... αὐτοὶ, ἀν θέλητε, ἂς κάριμαν ὃ τι μας είπη...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, θὰ μελετήσω ἐνα φύλλο διάληπτον, καὶ θι μάθω κ' ἔνα ποίημα σπ' ἔξω.

ΘΕΑΝΟ. Εἰς τὴν ἀρχὴν εἶδες πώς μας ἔκαλομεταχειρίζετο;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Ω! δέν είνε κακή!

ΘΕΑΝΟ. Μὰ γιατὶ δέν μας ἀφίνει νὰ γελούμεν; πῶς δέν μ' ἀρέσει νὰ διαβάζω!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Νά σου εἰπῶ πάλι, ἀν ἔδυσετε στηθήσεις, κακό δικο της!

ΘΕΑΝΟ. Χωρίς ἄλλο ἐτήγη κ' ἐπαραπονέθη 'ς την μητέρα διά νά μας τιμωρήσῃ... 'Αν τὸ καμμέ αὐτό θὰ ίδῃ τι θὲ πάθη αὔτοιον...

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Ακούω τὴν φωνὴν τῆς μητέρας.. Τὴν φέρεις δέδω.

ΘΕΑΝΟ. 'Ἄς μυρφθούμεν.

(Κρύπτονται διάσω τοῦ παραπετάσματος)

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ, ΘΕΑΝΟ, ΜΑΡΙΑ, ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ

ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ. Θέλω μεταβούμεν εἰς τὸν κηπον. 'Αλλά, καλή μου Μαρία, σᾶς περακαλῶ, ἀν τα ιδεῖτε ὅτι μετενόρχω μή μας φέγγετε. 'Έχω μεγάλην ἐμπιστοσύνην εἰς σᾶς καὶ ἔκτος τούτου σᾶς αγαπῶ πολὺ.

ΜΑΡΙΑ. 'Ω! τι 'έντυχής που είμαι!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ η μητέρα σας θὲ εἶνε εύτυχης καὶ η μητέρα μας, καὶ η Θεανώ καὶ ἔγω καὶ δλοι.

ΘΕΑΝΟ. Δὲν εἶνε καλλίτερη πολὺ μεταβούμενη.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Άλκιβιάδη;

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. 'Ω, ναί, καὶ θὲ μετένη. 'Ω, πῶς θὲ μελετῶ τώρα!

ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ. 'Εχετε πάντα εἰς τὸν γοῦν σας, παιδία μου, διτί μία καλή διδασκάλισσα, εἶνε δευτέρη μητέρα.

ΘΕΑΝΟ. μου· ἄλλα εἶνε τώρα ἀλίγος καιρός όπου δέν με ἀκούουν διάλου.

ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ. Νομίζετε ὅτι ἔχουν κακήν καρδιά;

ΜΑΡΙΑ. 'Όχι, κυρία, έγι: ἄλλα δυστυχῶς δὲν κατώρθωσα νά με ἀγαπήσουν· εἰς τὴν ἀρχὴν ήσαν σύπειθη, περιποιητικά, εἰλικρινῆ· ἄλλα ήλλαξαν πολὺ. 'Εγώ ἄρα γε πταίω; Δὲν πιστεύω.

ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ. Μὲ συγχωρεῖτε γὰ θέω ἐν λεπτέν ζήτημα.... ἄλλη ήμητέρα σας τί θά γίνη, κόρη μου;

ΜΑΡΙΑ. 'Ω, κυρία, ή μήτηρ μου, ή δύοτα εἶνε χήρα ἀξιωματικοῦ, χωρὶς περιουσίαν, ἔχει ἀπόλυτον ἀνάγκην δων κερδίζω· ἄλλ' ο Θεός θά μης λυπηθήσῃ. Σᾶς βεβαιώ, κυρία, διτί ἀπό ἀγάπην καὶ ἀφοσίωσιν πρὸς τὸν 'Αλκιβιάδην καὶ τὴν Θεανώ θ' ἀναχωρήσω· ἄλλη διδασκάλισσα, μεγαλειτέρα ἀπό ἐμέ, θὰ ἔχῃ βεβαίως μεγαλειτέρην ἰκανότητα τοῦ ἀναχωρήσαν προτείχητα.

ΘΕΑΝΟ. Συγχώρησέ μας, θὲ μελετοῦμεν.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Θὲ είμεθα εύπειθεῖς...

(Καὶ οἱ δύο τὴν ἐναγκαλίζονται)

ΜΑΡΙΑ. 'Άλκιβιάδη! Θεανώ! καλά μου παιδία!

ΒΛΕΠΕΤΕ κυρία, εἶνε καλή· ἔγω πταίω που δὲν κατορθώνω νά είνε ἐπιμελής καὶ εύπειθη.

ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ. Θέλω μεταβούμεν μαζί με, Μαρία.

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Ναι, ναί, θὲ μετένη. 'Ω, πῶς θὲ μελετῶ τώρα!

ΚΥΡΙΑ ΖΩΗΡΟΥ. 'Εχετε πάντα εἰς τὸν γοῦν σας, παιδία μου, διτί μία καλή διδασκάλισσα, εἶνε δευτέρη μητέρα.

ΜΑΡΙΑ. 'Α! τι 'έντυχής που είμαι!

ΑΛΚΙΒΙΑΔΗΣ. Καὶ η μητέρα σας θὲ εἶνε εύτυχης καὶ η μητέρα μας, καὶ η Θεανώ καὶ ἔγω καὶ δλοι.

ΘΕΑΝΟ. Δὲν εἶνε καλλίτερη πολὺ μεταβούμενη.

(Ἐκτείνει τὴν μικράν του χειράς ὡς γάριζεται.)

(Μετέπειτας)

ΤΟ ΧΡΙΣΤΙΝΑΚΙ ΚΑΙ ΤΟ ΣΤΑΜΝΑΚΙ

(Άριστρος τη μέρη μου διηγείται Χειστόνη.)

Κρατεῖ σταμνάκι
Τὸ Χριστινάκι
Είς τὸ χεράκι
— Νά το χωρώ ! —

Τρέχει 'σ τὴ βρύσι
Νά το γεμίσῃ
Κρύο νεράκι
Και καθαρό.

Μαστρά ματάνια,
Γλυκά χειλάκια,
Χρυσά μαλλάκια
"Έχει λυτά.

"Ασπρά λαιμάκια,
Χυτά χεράκια
Και ποδαράκια
"Έχει χυτά.

'Σ τὴ βρύσι τρέχει,
(Χαρά που έχει !)
Μὰ δὲν προσέχει.
Και μάζ φορά:

II ἀ φ τὸ παιδάκι
Τ σὰ κ τὸ σταμνάκι,
"Αχ, Χριστινάκι,
Τι συμφορά!

"Αχ, Χριστινάκι,
Μὲ τὸ σταμνάκι
"Οποιό παιδάκι
Πατεῖ στραβά,

"Οποιο σ'σαν τρέχῃ
Τὸν νοῦ δὲν έχει
Και δὲν προσέχει,
Αյτά τρεβά.

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ
Παναγίκης τη Βιωτίδης

Ο ΚΛΑΠΕΙΣ ΣΤΕΦΑΝΟΣ

— "Αχ, οσού κάνω δρό μότι δὲν ταξειρά πως σπιλαμέλες δίλιγάτερον εἰς τὸν τάφον τῆς δεαν ἀπο-
ήτο τόσο κακὸ αὐτό που έκαμα !

— Ναί, ναί, αὐτὲς λέγουν πάντα αἱ κλέπτες·
κακεῖς αἱ αὐτοὺς δὲν λέγει πως ήθελε νὰ κλέψῃ...

— "Ω, μή μου λές πως ἔκλιψη, γιατί θά με
κάμης νὰ πεδάνω ἀπό ἐντροπή.

— Απὸ ἐντροπή αὐτὸς σου έλειψε, τὴν ἐντροπή
ἔπρεπε νὰ την ἔχῃς πρὶν κάνης αὐτή τὴν κλέψια.

Τώρα εἶναι ἀργά πλειά...

— Δέν το εἴσειρα, πίστευσέ με...

— Φθάνουν τὰ λόγια! Έξω! Έξω! κι' ἄλλη
φορά νὰ μή πατήσης ἐδώ μέσα!

— Η συρήνη αὐτη συνέβαινεν ἐντὸς τοῦ νεκροταφείου
τῶν Αθηνῶν, μεταξὺ ἐνὸς φύλακος καὶ μίας δυστυ-
χοῦς γυναικός, ήτις γονικετής παρεκάλει τὸν φύλακα
ὅτις ἐφαίνετο σκληρότατος. Ἐπροχώρησε καὶ τοῦ
ήρωτης.

— Τί ἔκαμε αὐτή η δυστυχής γυναικα;

— Δέν ἀξίζει νὰ ἐνδιαφέρεσθε δι αὐτήν, μου
είπε, εἶναι κλέπτρα.

— Δυσκολεύομαι νά το πιστεύσω, η φυσιογνωμία
της εἶναι συμπαθητική, τὸ δάκρυά της φαίνονται εἰλι-
κρινή. Καὶ ἔκτὸς τούτου τί εἶναι δυνατόν νὰ ἔκλε-
ψειν ἐδῶ; δίλγον χόμπα τῶν νεκρῶν; Βάλε δύο τρεῖς

πως δὲν θά σας κάψω τίποτε.

Τῇ εἰπον νὰ τηκωθῇ καὶ ἥρχισεν ως ἔκτης:

— Πρὸ πάντε μηγάνη ἀπέθινεν ὁ ἀνδράς μου;

ἀπὸ τὴν ἀπελπισίαν μου θ' ἀπέθινησα, ἀν δὲν εἶχα
ένα κορίτσι τριδύν μηγάνη. Νόχτα μέρα δέδουλενα

γιὰ τὸ παιδάκι μου. Μὲ νά κάρη μου, μὲ ὅλας τὰς
φροντίδας μου, ξύλωνται καὶ μία μέρα ἔξαρνα πέθανε.

» Πώς γά σας περιγράψω τὴν λύπη μου, δέν είμ-
πορεῖτε νά την φαντασθῆτε. Πρέπει νά εἶναι κακεῖς
μητέρα καὶ νὰ κάση τὸ παιδί της, γιὰ νὰ νοιώσῃ
τὶ συμβίνει μέσα εἰς τὴν καρδιά μητέρας

ὅταν θάψῃ τὸ παιδί της.

» "Ημην ρόνη εἰς τὸν κόσμον" χωρίς γονεῖς,
χωρίς φίλους, χωρίς ἐλπίδα... Απὸ τὸτε κάθε
κυριακή, έρχομαι καὶ κλείσω ἐπάνω τὸ μνήμα

τῆς κόρης μου. Νά το, αὐτὸ τὸ μικρὸ μνηματάκι.
"Αν ήμην πλουσία θά ἔκανα ἔνα εὔμορφον τάρον
τὸ παιδί μου! Άλλα εἶμαι πωσχή... καὶ μά-
λις εἰμπόρεσαν ἡ ἀγοράκια ἐντὸν διάλινο σταυρό, καὶ
τὸν ἔβαλα ἐπάνω εἰς τὸ μνήμα, χωρὶς δύναμα.

» Κάθε κυριακή ἔβαλκα ἔνα στεφάνι ἀπὸ λου-
λούδια· οἰκονομοῦσα ἀπὸ τὸ φωμή μου καὶ τὸ ἀγό-
ρακα. "Αφ' οὗ παρακαλεῖσα τὸν Θεό, ἀφ' οὗ ἔστρεψα
μὲ τὰ δάκρυά μου τὸν τάφο, ἔφευγα κατὰς περη-
γορημένη, μὲ τὴν ἐλπίδα πως δὲ θεός θά με λυπηθῇ
καὶ θά με πάρη νὰ εύρω πάλι τὸν ἄνδρα μου καὶ
τὸ παιδί μου...

Τὴν περασμένην ἑβδομάδα δὲν εἰμπόρεσα νὰ εύρω
διυλεία. Επῆγα καὶ ἔζητησε, ἀλλὰ κανεὶς δὲν μου
δύωκε. "Απὸ προχθές ἔχω νὰ φάγω! Μόλις ταῦτα
σήμερα ἥρθησα νάλθω νὰ ιδω τὸν τάφο του χορε-
τούσι μου.

Μέλις εἰμπόρεσα νὰ περιπτησώ· μὰ δὲν βα-
στούσε νὰ καρδιά μου νὰ μήνη ἔλιθο. Εἰς τὸν δρόμο
μ' ἔπιπεσε θύρη καὶ μοῦδωκε δυνάμεις· δέσαν ἔρθι-
σαν ἐνόησα πότον μεγάλη ἥπο νὰ κακομοιράσῃ μου·
εἰδά πως δὲν εἶχα στεφάνι γιὰ τὸν τάφο του πα-
τιού μου!..

» "Εξαφάνι τὸ βλέμμα μου ἐπεισεὶ ἐπάνω εἰς
ἔνα πλούσιον τάφον· μὰ κακὴ ἔδει μοῦ ἐπέρσεσ-
το τὸ εἶδος διτὸ πλούσιος αὐτὸς τάφος εἶχε περι-
στέρεσα ἀπὸ εἴκοσι στεφάνια. Ἐπλησίατα, τρέμοντας
δὲ τάφος ἥτου μαζί μητέρας. Η ψυχή της δὲν θά
υλωτή ἐναντίον μου, εἶπα μέσα μου· καὶ ἔπιμπα

ἔνα στεφάνι τὸ πλειό μαραμένο, τὸ πλειό ἀταίριστο
τὸ ἔκεινο τὸ ἀρχοντικὸ μνήμα, διὰ νά το βάλω ἐπά-
νω εἰς τὸν τακεινὸ στηρό τῆς κόρης μου. Τότε μὲ
εἶδεν αὐτὸς δὲνθρωπός.

« Αὐτὸ εἶναι τὸ σφάλμα μου, καὶ τώρα με διώ-
χνει καὶ δὲν θὰ μ' ἀγήσῃ νάρθια ἀλλη φορὰ ἐδῶ,
καὶ δὲν θὰ ιδω πλειά τὸν τάφον του πατιδού μου!..
— "Οχι, όχι, δὲν πρέπει νὰ γίνη αὐτό, ανέκρα-
ξεν· εἶμαι βέβαιος ότι ο καλός αὐτὸς άνθρωπος δὲν
θά σε πειράξῃ πλέον...»

— Ποῦ νά τα ξένω ἔγω αμάλι! είπεν ὁ φύ-
λαξ... «Ελλα δι' ἀφήτωμε πλειά, ἔρχου δρόπε
θέλεις...»

Η Ηλένησα νὰ φροντίσω διὰ τὴν τύχην τῆς δυστυ-
χοῦς γυγκούς· τῇ ἔδωκα ὀλίγα χρήματα δύος ἀγο-
ράστη τροφήν, τῆς διποίας εἶχε τόσην ἀιγάκην· ἔπει-
τα την ἑσύστησα εἰς μίαν χορίν, η διποία εἶχε πολ-
λὰς φυτικίες ἐργασίας· τῇ ἔδωκα νὰ ράψῃ ἀπόρρο-
ρουσα καὶ ἐπειδὴ ηγερτάλισε τὰ πρόσω πόλης της..

« Εκάστην κυριακήν, η μήτηρ τῆς μικρᾶς κόρης
μεταβάναι εἰς τὸ νεκροταφεῖον· καὶ κλαίει ἐπὶ τοῦ
τάφου αὐτῆς. Σκοπεύει νά τη ἀνεγερθεί μικρὸν μαρ-
μάριον μηγιλεῖον εἰς τὸ δόπον· Οὐα καράζῃ τὸ δυο-
μα τῆς θυγατρός της ἔως διεῖ νὰ ἔλιθη ἡ πο-
θητή ἔκεινη στηγή θέτει δια στέφανον ὀνθέων ἐπ'
αὐτούς χωρὶς νὰ φεδήσαι πλέον νά την διωξῃ μὲ
περιφρόνησιν φύλαξ τὶς περιφρόνων αὐτήν διε ἔχει φέ-
τὸν στέφανον.»

ΔΕΝ ΕΙΜΠΟΡΕΙ ΤΙΣ ΝΑ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗ, ΟΛΟΥΣ

Ο ἀνεμοδείκης εἶπεν εἰς τὸν ἀνεμόν:

« Στρέψε με, σὲ παρακαλῶ, πρὸς δυσμάς. Φωνά-
ζουν τόσον κατὰ τῆς ξηρασίας ὃστε φοβούμενα μήπως
πέτω χάρια ἐάν μείνω περισσότερον γυρισμένος πρὸς

ἀνατολάς.»

Ο ἀνεμός ἐφύσησεν ἀμέσως. Ο σύρανδος ἐκα-
λύθη ὑπὸ συννέφων καὶ ἔστρεψε φρυγανίας.

« Σὲ παρακαλῶ, στρέψε με, ἀπὸ ἀλλο μέρους, εἶπε
πάλιν ὁ ἀνεμοδείκης εἰς τὸν ἀνεμόν.

Ο σίσος καὶ δέκα ἐν γένει τὰ σπαρτάκιανδενούν.
Οσον θά βλέπω ἀπὸ αὐτὸ τὸ μέρος θά βρέχῃ. Οι
ἄγριται, δέν θέλουν πλέον βροχήν· εἶναι καταδυμι-
μένει ἐγκυτίον μου.

Ο ἀνεμός πρέσβυτος, ἐγύρισε πρὸς νότον, καὶ
δροσερὴ αὔρα ἐφύσησε καὶ ἀπεξήρανεν τὴν ὑγρασίαν.

« Θεέ μου! θεέ μου! ἀνεστάζεις δὲν ανεμοδεί-
κης τὴν ξηρασίαν ταχαί! Κάθε πρωΐ, ζάμα ξημέρωση
βλέπω θυλωμένα. βλέμματα προσηλωμένα ἐπάνω
μου. Η χλόη ἔκαμε... Τι νὰ κάμω; Οι κηπουροί

ἐπιδεβχιούν διτὸ δὲν θὰ ίδουν δι' τὰ μάτια τους ούτε διὰ
μπιζέλι, καὶ διτὸ διλα το χορταρικὸ θά καούν. Γύρισε
με ἀπὸ ἀλλο μέρους, διε τὴν ἀγάπην του Θεού!»

Ο ἀνεμός, μὲ πολλὴ κακήν διάθεσιν αὐτήν την
φοράν, ἔστρεψε πρὸς βορρᾶν.

« Ε! λοιπόν! τι λέγουν τώρα; ηρώτησεν δι-
νερος.

— Οτι διλοι κρυόνων, καὶ διτὸ τι λέγουν, ηρώτησεν δι-
τοστράφησαν, ίδου τι λέγουν, ἐψιλύρισεν δι ἀνεμο-
δείκητος. Διτὸ τίποτε ἀλλο δὲν διμέλον παρὲ διε
καταστροφές καὶ ἐπιδηλίτες. Καὶ διλοι τα βίττουν δι
τὴν βάρχην του βορρᾶ.

— Α! έτοι είναι! Καλά! τόσον τὸ χειρότερον;
Αφησέ τους νὰ λέγουν. Πρέπει νὰ μή φροντίσωμεν
πλέον πάσι νὰ εὐχαριστήσωμεν τὸ ἔγωστον διυφέ-
ροντα του καθενός. "Αν δὲν ἀκούωμεν τὸν καθένα
δὲν θὰ διαπεστήσωμεν κανένα καὶ δὲν θὰ κάμωμεν
πλέον ἔχθρούς.

ΑΥΤΑΠΑΡΝΗΣΙΣ ΜΙΚΡΟΥ ΡΩΜΑΙΟΥ

ΑΛΗΘΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑ

Πρὸ πολλῶν ἔκατοντάδων ἑτῶν, ὅτε ἡ Ρώμη ἦτο κυρίαρχος διου τοῦ κόσμου, καὶ οἱ Ρωμαῖοι ἤσαν εἰς γενναιότεροι καὶ οἱ ἀνδρείτεροι διῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐντὶς ἐκείνων δεκατριῶν ἑτῶν τοῦ ὅποιου τὸ δύναμα ἄκρων καὶ τώρα ἐνθυμοῦνται.

Ο Λαύκιος Βαλέριος ἦτο ἐπιμελῆς εἰς ὅλα του τὰ μαθήματα, ἀλλὰ πρὸ πάντων ἡγέτα τὴν ποίησιν ὢστε, ἀν καὶ ἦτο μόνον δεκατριῶν ἑτῶν ἀπεφάσισε νὰ διαγωνισθῇ διὰ νὰ λάβῃ τὸ χρυσόν μετάλλιον καὶ τὴν ἐξ ἐλεφαντόδοντος λένων, τὰ δοτῖκα ἁδίδοντο κατὰ πεντακείαν εἰς τὸ παιδίον τὸ ὅποιον συνέθετε τὸ καλλίτερον ποίημα.

Ο Λαύκιος ὅχι μόνον διηγωνίσθη ἀλλὰ καὶ ἐπέτυχε, καὶ μίαν ἡμέραν ἐνώπιον διῶν τῶν μαθητῶν καὶ πολλοῦ ἀλλοῦ κόσμου ἐδόθησαν εἰς αὐτὸν τὰ βραβεῖα. Ἐκτὸς δύμας τῶν βραβείων τούτων, τὰ δοτῖκα ἔφερον βεβχίως μεγάλην τιμὴν εἰς τοὺς λαμπάνοντας αὐτά, ἐγίνετο καὶ κάτι ἄλλο διὰ τοῦ ὅποιου ἐδοξάζοντο ἀκόμη περισσότερον οἱ βραβευόμενοι. Ἐστήγητο δηλαδὴ ἐντὸς τοῦ σχολείου ὁ ἀνδρίας τοῦ βραβευθέντος καὶ ἐστεφανοῦτο μὲν διφρηνόν.

Δύνατος νὰ φαντασθῆτε πόσον ἡ καρδία τοῦ παιδίον ἐκτύπω ἀπὸ γαρένη διὰν εἶδεν ἔνα ἐκ τῶν κριτῶν τοῦ διαγωνισμοῦ ἐγερθέντα καὶ προχωροῦντα

Η ΓΑΤΟΥΛΑ ΜΟΥ ΛΙΔΗ

Η γατούλα μου Λιλή¹
Εἶναι ωμορφη πολύ,
Αυεβαίνει 'ς τὸ τραπέζι
Καὶ μὲ τὰ χαρτιά μου παίζει.

Η γατούλα μου Λιλή¹
Ἐξει κάτασπρο μαλλί,
Διπλα 'ς τὴ φωτιὰ ξαπλόνει
Καὶ τὰ πόδια της μαζόνει.

Η γατούλα μου Λιλή¹
Τρέχει, τρέχει σᾶν τρελλή²
Καὶ κουνάει τὴν οὐρά της
Γιὰ νὰ δεξῆ τὴ χαρά της.

Η γατούλα μου Λιλή¹
Ἐίναι ωμορφη πολύ³
Ποντικούς πολλοὺς τσαχόνει
Καὶ γιὰ τοῦτο καμαρόνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Δύο παιδία ζετανταὶ ἐπὶ τῆς γερύνας ποταμοῦ τίνος
καὶ παρατηροῦσι τὸ ρέμα τοῦ ὕδατος.

— Τίσι ποτέρως που εἶναι στὸν κόσμο, Γιάννη! Ήμ
ζυνταὶ δύο αὐτὸς τὸ νερό; δρωτὶς ὁ μικρότερος τὸν
μεγαλεῖτερον.

— Στὴ θύλακος! ποὺ ἀλλοῦ ζετεῖς νὰ χύνεται! ἀπαν
τῷ σὲ Γιάννης.

— Καὶ διατὶ δὲν γερίζεις λοιπὸν η θύλακος;

— Διατὶ... Διατὶ στὴ θύλακος εἰνὲ τὰ σφουγγάρια
καὶ κατεπίνουν τὸ νερό.

Ἐπειδὴ υπὸ τοῦ Αρμονιοῦ.

Ο μικρὸς Ζαχχαίος ἐκάθητο μὲ τὴν μητέρα του παρὰ
τὴν ἀκτὴν καὶ ἀνέπνει τὸν θύλακον δέρχ. Άλιοντες εἰδὲ
τρεχουντίντον πορταμένον, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τοῦ βάρους μό-
νος ἔκειτο τοῦ θάλαττος μίαν σπεδαμήν.

— Κύτταξι, μητέρα, ἀνέκραψε, οὐδὲν η θύλακα μίαν
σπεδαμήν ὑπῆλθερα, οὐδὲν η θύλακα μίαν σπεδαμήν.

Ἐπειδὴ υπὸ τοῦ Αρμονιοῦ.

Εἰς τὸν μικρὸν Παῦλον διατελοῦντα ἐν ἀναρρώσιι ἔχαρ-
σαν δύο φοβάκια. Οἰατρὸς ἐπέτρεψε νὰ φαγῇ τὸ ἐν καὶ
τὸ ἄλλο τὴν ἀπαύριον. Ο Παῦλος ἀφοῦ ἔφεγε τὸ ἐν καὶ
καὶ τὸ ἄλλο.

— Αλλά, τῷ πτερωτῷρος η μήτηρ του, δὲν εἴπομεν νὰ
ιωργήσει τὴν ήμέρων;

— Ναι, ἀλλὰ ἔφαγα τὸ αὔρεαν· δάσεις μου τώρα τὸ
σπερματίν.

Ἐπειδὴ υπὸ τοῦ Ζαχχαίου.

Ο Κωστάκης γράπεις ἐπιστολὴν πρὸς τὸν πατέρα του,
καὶ ἵστειδι ἡ σύρη νὰ κλείσῃ τὸ ταχυδρομεῖον πλησίους
ἢ μήτρα τοῦ τῷ λέγει:

— Κωστάκη δὲν πειράζεις διὰ δὲν ἔγραψες τὸ δύναμι σου,
δι πατέρας σου δὲ τὸ κατελάδην φίρε μου τὴν ἐπιστολὴν.
Καὶ ἡ Κωστάκη.

— Καλά, μητέρα μου, ἀλλὰ στάστου νὰ γράψω τὴν
αττίκαν διοῦ δὲν ἔχω τὸ δύναμι σου.

— Βασιλίη υπὸ τοῦ Πολεμικοῦ τοῦ 1821.

Δεῖχλοντος ἐν ὅπᾳ βροχῆς μετεκύν δύο ἀδελφῶν,
ΠΕΤΡΟΣ. Κατεινὴ Κατινα, ζεύρεις πόσον λυπούμαζι
τὸν βρέχει;

KATINA. Καὶ γιατὶ νὰ λυπήσαι;

ΠΕΤΡΟΣ. Γιατὶ μὲ τέταια βροχὴ δὲν δὲ μπορέω νὰ
ἔγωγε εἰς τὸν κῆπο νὰ ποιοῦμεν τὰ δούλωσθα μου... Καὶ
ζεύρεις πόσον δὲ λυπηθῶ, δι μαρανθοῦν...

— Βασιλίη υπὸ τοῦ Αρμονιοῦ.

— Εὐ τῷ σχολείῳ.

— Πῶς δύνατος; έρισται διδάσκαλος νέον τὴν μη-
τέρην.

— Πέτρος Γεωργίου, ἀπαντᾷ ἐκεῖνος...

— Καὶ τί ἔργασιν κάμνει ὁ πατέρη σου;

— Εἶναι κεφαλόνεος...

— Πρίν ἀποβένη τὶ ἔργασιν τίχεν; έπιμένει διδά-
σκαλος.

— Ητρι ζωτανός, ἀπαντᾷ ἀφελῶς ο Πέτρος.

— Βασιλίη υπὸ τοῦ Πέτρου, τὴν Ελληνικὴν Καποδιστρίου...

